

NIEUWE AVONTUREN

Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN MISDAAD ONDER WATER

N° 2280

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Misdaad onder water

HOOFDSTUK I

RAFFLES KRIJGT EEN OPDRACHT

Het was op een late avond, van een stormachtige Februariidag, toen John Raffles, ditmaal vergezeld door James Henderson zowel als door Charles Brand een van die zwerftochten maakte door de armoedigste wijken van Londen, in de buurt van de haven, die wel eens uren duurde, en waarvan hij meestal terugkeerde met een hart vol bitterheid tegen de orde van zaken, zoals die nog altijd bestond, zoals zij misschien nog eeuwen bestaan zal.

Nooit begaf Raffles zich in die buurten anders dan in een veilige vermomming, die het hem mogelijk maakte, zijn ogen de kost te geven zonder gevaar voor zijn leven te lopen.

Want daar in de haven krioelt het van duistere elementen, van vreemde varengasten, die al bijster gauw klaar staan met boksijzer of mes. De drank en de vrouw spelen er een voornamere rol, en

menigmaal hoort een patrouillerende politieagent plotseling gillende kreten in de nacht. Hij weet dat dan een nieuw slachtoffer gevallen is van drankzucht en minnenijd, dat het mes weer gesproken heeft.

En als zo'n politieman dan kwam toestormen, zo luid hij kon op zijn alarmfluit blazend, dan vond hij een Deen, een Zweed, of een visser uit het Hollandse Ymuiden aan de rand van het smalle, morsige trottoir liggen, vaak dodelijk gewond, bedekt met modder en bloed.

Meestentijds bleven dergelijke misdaden ongestraft, want het was nutteloos naar de daders te zoeken, die elkander meestal de hand boven het hoofd hielden.

Alleen wanneer er bloed vergoten was door een vreemdeling, kon de politie er somtijds in slagen, zulk een wandaad te straffen.

Ontucht, armoede, dronkenschap en

werkloosheid reikten hier elkaar de hand en schiepen die betreurenswaardige toestand, die zulk een vruchtbare voedingsbodem oplevert voor bloedige onlusten.

De huizen zijn in deze wijk oud, vervallen, vervuild en duister en alleen de gene, die er thuis is, weet er zonder gevaar voor hals en benen de weg te vinden, langs de steile trapjes, de nachtdonkere, smalle portaaltes en de gangen met hun uitgevreten vloeren.

De straten zijn slecht geplaveid, nog slechter verlicht en kronkelende steegjes lopen er op uit, welke de toevallige voorbijganger met een huivering passeert. Zij zijn als de donkere monden van geheimzinnige spelonken, waarin de misdaad loert met brandende, vurige ogen.

Men vindt hier verdachte drankhuisjes, naast krotten, waar de drie vergulde kogels uithangen, ten bewijze dat men daar voorschotten op panden geeft, terwijl klandestiene opiumkitten afwisselen met danshuizen, waar men tot laat in de nacht de schorre klanken van versleten harmonica's hoort en 't gillen van dronken vrouwen.

In een van die wijken was het, dat de drie mannen zich thans weer gewsagd hadden, zoals gewoonlijk vermoed als zeelieden. Henderson, de reus, droeg een blauwe trui, een kort buis, een platte pet, als van een machinist en had de geweldige knuisten in de zakken van zijn wijde zeemansbroek gestoken.

Wat Raffles en Brand betreft, zij konden evengoed doorgaan voor varengasten uit een Franse vissersplaats als voor tremmers.

Aan hun gezichten hadden zij weinig anders gedaan dan ze wat zwart gemaakt en dat was in die duisternis een meer dan voldoende vermomming.

Zij waren juist een vrij lange straat ingeslagen, die op de Theemskade uitliep, toen zij op korte afstand het gerucht hoorden van twistende stemmen.

Boven alles uit klonk nu de harde, ruwe stem van een man, die riep:

— Ik had je gezegd, dat je de goudvink naar het huis zou lokken. Je had mij toch wel goed begrepen, slet? Wij hadden een goede slag kunnen slaan, en

nu is alles door jou sentimentaliteit mislukt. Hierzo. Dat is voor je ongehoorzaamheid.

Hij hief zijn harde vuist op, zijn arm ging snel door de lucht en hij trof de jonge, nog knappe vrouw, die voor hem stond, met bleek gelaat en tartende ogen midden in het gezicht.

Met een kreet van pijn zonk de vrouw neer op de keiën en de kerel lichtte reeds zijn zware laars op, om haar, met moordzucht in de ogen, in de lendenen te trappen, toen hij een hand op zijn schouder voelde, en een stem hem in de oren klonk, die rustig zei:

— Dat is al meer dan voldoende geweest, man. Laat die vrouw met rust.

De kerel wendde zich langzaam om en keek met zijn geelgroene ogen vals in het gelaat van Raffles, die te laat was gekomen om de slag te verhinderen, maar vastbesloten om de trap niet toe te staan.

Zonder een woord te zeggen hief de ellendeling opnieuw zijn voet op, maar tot trappen zou het niet komen, want een enkele vuistslag van Raffles zond hem suizebollend een paar meters verder tegen de keiën.

Hij kwam wankelend overeind, en zijn hand ging naar zijn zak, terwijl zijn wolvenogen van wraakzucht gloeiden.

Raffles trad hem een paar stappen tegemoet, gaf hem aldus niet de tijd om zijn mes te trekken, en zond de kerel opnieuw, nu heel wat onzachter, met een geweldige kaakslag naar de harde grond, waar hij bewegingloos bleef liggen.

Nu maakte zich echter een zware, grof gebouwde kerel uit het groepje los met een brede, gemene tronie, en kleine, diepliggende ogen, die met een ruk zijn pet wat dieper over het voorhoofd trok, terwijl de spieren van zijn nek zich spannen en langzaam op Raffles toekwam, volkomen gelijkend op een monsterachtig grote gorilla, met gebalde vuisten en van het lichaam staande ellebogen.

— Big Bully, fluisterden een paar vrouwen ontzet. Great Scott, als die er zich mee gaat bemoeien...

Big Bully had reeds zijn grote mond geopend, spuwde eens, en begon:

— Wat heb jij te maken met mijn ka-

meraad, zeg? Wacht, ik zal je eens even helpen.

Hij deed nog een stap, maar plotse-ling moest hij inhouden, want vlak voor hem leek iets uit de grond te zijn op-gezezen, dat al heel weinig voor hem onder-deed wat grootte en breedte betrof, en dat iets zei op joviale toon:

— Zo, kameraad, ben je een beetje aan de wandel? Waar gaat dat zo naar toe?

Big Bully deed onthutst, ofschoon vol-strekt niet verschrikt, een stap achter-uit, ontspande zijn nekspieren, en grom-de, met een vals licht in zijn kleine ogen:

— Met jou heb ik niks te maken. Ga op zij, ik moet die andere hebben. Ik zal hem platslaan. Zo plat als een dubbeltje. Laat me voorbij, maar num-mer eerst zijn botjes, vooral als moeder de vrouw hem soms terugverlangt.

— Welneen, hernam Henderson op dezelfde opgewekte toon. Dat is 'n vriend van me, en denk je dat ik platgedrukte vrienden wil hebben? Je zal netjes van hem afblijven, of ik zal je anders moe-ten aanpakken.

— Ga op zij, beval Big Bully dreigend.

— Geen stap.

Big Bully stak de hand naar Hender-son uit en meteen zat de vuist van de chauffeur hem in het maagkuiltje. Het gaf een doffe slag, die wel twee straten verder te horen was. Big Bully kreunde even en vouwde zich bijna dubbel. Hij snakte naar adem, maar wilde zich toch met al het ontzaglijke gewicht van zijn lichaam en van zijn vuisten op Hender-son werpen.

Maar ditmaal had hij met een al te sterke tegenpartij te doen.

De reus greep hem om het middel voor hij had kunnen toeslaan, en al woog Big Bully ook 145 kilo, Hender-son tilde hem op alsof hij een baby was, en kwakte hem een eind verder neer.

Brullend als een stier, met bebloede knokkels, krabbelde de geweldenaar overeind en stormde met gebogen hoofd op Henderson toe, die hem met wijd uit-gestreckte benen en gebogen nek op-wachtte.

Voor die avond en denkelijk ook voor de gehele volgende week zou de buurt verder veilig zijn voor de ontzaglijke

vuisten en de twistzoekende aard van Big Bully...

Henderson koos rustig de beste plek uit, een beetje terzijde van de kin, over-haastte zich niet, en toen trof een vuist als ijzer, met de kracht van een stoom-hamer de beklagenswaardige vechters-baas, juist op dat uitgekozen plekje en hij stooft achteruit als een wagon, die te hard tegen een stootblok loopt, strui-kelde, bonsde met zijn hoofd tegen de rand van een stoepsteen, slaakte een die-pe zucht en strekte zich uit, alsof hij een dutje ging doen.

De vrouwen slaakten opgewonden gil-letjes van bewondering en keken met lichtende ogen naar Henderson, die la-chend zei:

— Eigen schuld. Ik had hem toch ge-waarschuwd. Nog iemand?

De kring maakte zich onwillekeurig groter, terwijl de geslagen vrouw wan-kelend opstond, het bloed van haar ge-schramde wang veegde en met gebukt hoofd, zonder een woord te zeggen, wegsloop en in de duisternis van een smal slopje verdween.

Brand had vol spanning toegekeken, bereid om in te grijpen als het nodig mocht blijken. Dergelijke twisten waren volstrekt niets bijzonders, en herhaal-delijk was het reeds gebeurd, dat hij tussen beiden moest komen, om een gru-welijke mishandeling te beletten.

Raffles had op zachte toon een paar woorden gesproken en de drie mannen gingen alweer verder.

Maar zij hadden nog geen vijf en twintig passen afgelegd, of Raffles voel-de zich zacht bij de mouw trekken.

Hij wendde de blik terzijde, en zag vlak naast zich een breedgeschouderd man, met een vuil Schillerhemd aan, dat aan zijn hals open hing en daarover-heen een tamelijk net, blauw zeemans-buis. De man droeg een blauwe pet en schoenen met dikke zolen. Hij zag er uit als een zeeman en toch had hij ook iets over zich van de verlopen straatkunsten-maker, met zijn gepommadeerde snor, waarvan de punten opwaarts wezen.

Dat is zeker geen Engelse dracht, en Raffles begreep dan ook met een vreem-deling te doen te hebben.

Dat vermoeden werd tot zekerheid, toen de ander op de vraag van Raffles wat hij wenste, zacht antwoordde:

— Heb je soms een paar minuten voor mij, maat? Ik wilde wel eens met jou en met die geweldenaar daar naast je spreken.

De man sprak vloeiend Engels, maar met een sterk Duits of Skandinavisch accent.

Misschien wel een geïnterneerd Duitser, die na de oorlog in het land was blijven hangen. Hij keek eens in het vaalbleke, met groeven doorploegde gezicht, met de fletblauwe ogen, die echter plotseling vuur konden schieten en zei, de wenkbrauwen optrekkend:

— Ik geloof niet dat ik je vroeger ooit gezien heb, broer. Wat heb je me te zeggen?

— Dat kan ik je onmogelijk hier vertellen, maat, antwoordde de Duitser. Je ziet dat er nog mensen lopen en het is een zaak van gewicht. Ik heb je daarnet aan de gang gezien met je kameraad, en kerels zoals jullie zijt kan ik gebruiken. Heb je geregeld werk?

— Neen, we zijn werkloos, al maanden, haastte Raffles zich nu te antwoorden, die een avontuur rook. Ik weet hier een stil kroegje in de buurt, waarvan de baas ons wel een apart kamertje wil geven. Willen we daar gaan?

— Je bedoelt « De Eenhoorn », zei de Duitser op levendige toon. Ik ken de baas ook. Hij zal ons zeker zijn opkamertje willen afstaan. Kom maar gauw mee, dan kan ik je zeggen wat het is. Maar jullie tweeën alleen.

— Dat zal niet gaan, zei Raffles, en voegde er aan toe, op Brand wijzend: Deze man hoort bij ons.

— Hij kan bij jullie horen, maar hij hoort niet bij mij, antwoordde de ander kortaf. Voor zoveel handen heb ik geen werk. Ik heb gezien dat jullie sterk zijn en aan twee van jullie soort heb ik ruimschoots genoeg, bij het werk dat er valt op te knappen. Ik heb al zes man bij elkaar.

Raffles keek de Duitser een kort ogenblik strak aan, wendde zich toen tot Brand en zei schouderophalend:

— Je hoort het, Charles. Je bent over-

compleet, amice.

En heel zacht voegde hij eraan toe: — Wacht ons op de hoek.

Brand was aanstonds in zijn rol en zei op joviale toon:

— Ook al goed. Ik ben er niet kwaad om en ik mag lijden dat er voor jullie wat te verdienen valt. Tabeh, mannen.

Met een wuifgebaar verdween Brand in de duisternis, om langs een omweg een steegje te bereiken, dat uitliep op een punt, ongeveer dertig meter van het logement de « Eenhoorn » verwijderd.

Reeds voerde de geheimzinnige Duitser zijn nieuwe vrienden snel over het pleintje, ging een tamelijk brede straat in, sloeg een hoek om, en liep tenslotte toe op een koffiehuis, waar nog licht brandde. Er bleken daarbinnen nog maar heel weinig klanten te zijn, die suffig voor een glas slechte whisky zaten. De Duitser liep dadelijk op een roodharig man toe, die achter de toonbank stond, bezig met wat hij « het spoelen van de glazen » noemde, wisselde een paar woorden met hem, en keerde terug met de boodschap, dat zij het opkamertje konden krijgen voor een half uurtje en dat zij hem maar moesten volgen.

Het drietal ging de gelagkamer door, betrad een donkere gang, ging aan het einde daarvan een duister, smal trapje van zes treden op en bereikte nu een klein hokje, met een smal raam, waarin niets anders stond dan een withouten tafel en een viertal stoelen.

Die laatste bijzonderheden kwamen echter pas te zien, toen de Duitser een lucifer had afgestroken en de kaars had doen ontbranden, die op de smalle schoorsteenmantel stond.

Hij sloot zorgvuldig de deur, deed het luik voor het enige venster dicht, nodigde met een zwijgend gebaar de beide anderen tot zitten uit, nam zelf plaats, keek Raffles en Henderson om beurten eens aandachtig en gedurende enkele minuten aan, scheen tevreden met het onderzoek, en begon:

— Hoe ik heet komt er geen steek op aan, jullie hebben natuurlijk wel gemerkt, dat ik een Duitser ben, noem me maar Max; zo kennen de vrienden me hier. Ik heb je een voorstel te doen,

mannen, dat je per hoofd, als het slaagt, 500 pond sterling kan opbrengen.

Raffles en Henderson wisselden een verbaasde blik, en de eerste vroeg:

— En als het niet slaagt, Max?

— Dan krijg je geen krats, antwoordde de Duitser kortaf. Zoveel geld heb ik niet. Jullie moeten het risico mee dragen, net zo goed als ik.

— Risico? herhaalde Raffles langzaam.

— Maar voor de drommel, wat is het dan?

Max boog zich ver voorover over het tafeltje en liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij, met zijn ogen vast op die van Raffles gericht, zei:

— Ik zou zeker wel gek zijn als ik je nu al alles vertelde. Maar dit mag je wel vast weten: Je hebt natuurlijk wel eens van Scapa Flow gehoord?

— Dat is nogal glad, antwoordde Raffles, enigszins verbaasd bij het horen van die naam, die voortaan historisch

zal blijven.

— Dan weet je natuurlijk ook, dat daar de bevelvoerders van zeven geïnterneerde Duitse oorlogsschepen, kort na het sluiten van de wapenstilstand hun schepen hebben laten zinken, die daar geïnterneerd waren.

— Natuurlijk weet ik dat, antwoordde Raffles, verwonderd waar dit alles op uit moest lopen.

— En ik heb nog méér reden om het te weten, want ik was er bij, hernam de Duitser laconiek. Ik diende destijds als bootsman op de « Bismarck ». En nu zal ik je wat zeggen, mannen. Ik ben er achter gekomen, dat met een van die schepen, ik zeg je niet welke, de scheepskas, die ruim drie millioen mark in goud bevatte, in de herrie mee naar de kelder is gegaan. Het is je natuurlijk bekend dat jullie regering al bezig is met het lichten van die oude rommel. En nu vraag ik jullie: willen jullie me helpen, dat sommetje op te vissen?

HOOFDSTUK II

RAFFLES STEEKT EEN SPAAK IN HET WIEL

Alles wat Raffles en Henderson mochten hebben verwacht, dit zeker niet.

Raffles vroeg zichzelf af, of die man wel goed bij zijn verstand was, dan wel of hij hier voor de gek werd gehouden.

Natuurlijk had Raffles destijds de berichten gelezen van de internering van die Duitse oorlogsbodems, die op het allerlaatste ogenblik door de Duitse bemanning op de rede van Scapa Flow tot zinken waren gebracht; teneinde die vaartuigen niet bruikbaar in handen van de overwinnaar te doen vallen.

Van een verdwenen scheepskas had Raffles echter nooit horen reppen en hij vroeg zich af of die Duitser daar tegenover hem maar niet wat in het wilde zei, of zich liet medeslepen door zijn fantasie.

Max scheen te raden wat er in de geest van Raffles omging, want hij hernam op levendige toon, met een blik naar de deur:

— Ik vertel je geen praatjes. Door een toeval, dat nu niet ter zake doet, heb ik inzage gekregen van een brief, die door de betaalmeester van het schip in kwestie aan zijn oude moeder in Jena was geschreven, even voor we de boel lieten zinken en waarin met duidelijke woorden van die scheepskas wordt gesproken.

— Maar de Duitse bevelhebbers zullen dat geld toch wel hebben weten te redden? merkte Henderson op, die ongelovig had zitten luisteren.

— Neen, hernam Max kortaf. Dat hebben zij niet. Alles ging wat verward in

zijn werk, en ik weet zeker, dat ik, toen wij des nachts in een van de sloepen wegroeiden, duidelijk de officieren verschrikt onder elkaar hoorde fluisteren dat zij « de aap » vergeten hadden. Toen begreep ik natuurlijk nog niet wat zij bedoelden, maar nu, na het lezen van de brief van de betaalmeester, weet ik het des te beter en in ieder geval vind ik dat het een poging waard is.

— Maar die schepen liggen op een diepte van twee vademen, merkte Raffles hoofdschuddend op.

— Een duiker duikt nog wel dieper, zei Max schouderophalend.

— Heb je dan duikerpakken?

— Alles wat er nodig is. Ik zal ook zorgen voor een flinke schuit voor de helpers.

— Maar niemand kent nauwkeurig de plek waar de schepen gezonken zijn.

— Ik wèl, hernam Max laconiek.

— De plek zal afgezet zijn door de Admiraliteitsschepen, en ze zullen je niet laten passeren.

— Dan werken we 's nachts, met sterke elektrische lampen.

— En je biedt ons 500 pond per man aan, als het lukt?

— Dat heb ik gezegd en daar blijf ik bij.

— Is dat niet wat heel weinig?

— Je kunt het nemen, of je kunt het laten.

De beide mannen keken elkaar een ogenblik strak in de ogen en toen zei Raffles langzaam:

— Dan zullen we het toch maar liever laten.

— Ik zou me nog maar eens bedenken; die 500 pond zijn misschien in een enkele nacht te verdienen, drong Max aan, en weer kwam er een felle glans in zijn schijnbaar levenloze ogen.

— Ik bedenk me niet. Als ik zulke dingen onderneem, dan onderneem ik ze voor mijn eigen rekening, en alléén.

Een ogenblik kwam er een dreigende, wrede uitdrukking op het gelaat van de Duitser, maar toen zei hij spottend:

— Ik vrees je concurrentie niet. Wat zouden jullie kunnen beginnen zonder duikerpakken en luchtpompen? Denk je soms dat die maar zo gemakkelijk zijn

te krijgen? En geloof je dat de voorbereiding geen weken duurt? Maar ik begin morgen of overmorgen al, en jij kunt onmogelijk zo vroeg klaar zijn met je voorbereidselen, bedenk dat wel.

— O, vroeger nog, hernam Raffles rustig. En nu heb ik je op mijn beurt een voorstel te doen, Max, en ik zou je in je eigen belang aanraden om dat aan te nemen.

Er volgde een ogenblik van zwijgen en toen vervolgde Raffles rustig:

— Als je mij de naam van het schip wilt noemen, waarin de scheepskas toen nog aanwezig was en mij duidelijk de plek aanwijst waar het wrak ligt op de zeebodem, dan betaal ik je 200 pond, voor het geval je u vergist hebt en 5.000 pond indien je gelijk blijkt te hebben gehad.

De Duitser leunde langzaam achteruit in zijn matten stoel en keek Raffles lange tijd met zijn zonderling lichtende ogen aan, alsof hij tot op de bodem van diens ziel wilde lezen. Eindelijk zei hij langzaam:

— Je doet alsof je het meent, maar je houdt mij voor de gek. Waar wou jij 200 pond vandaan halen?

— Laten we aannemen dat ik een spaarduitje heb.

— En de duikerpakken? De boten? De luchtpompen? ging Max voort.

— Dat zal ik allemaal niet nodig hebben, antwoordde Raffles. Ik kan het zonder die dingen doen. Nogmaals, Max, ik geef je in overweging mijn voorstel aan te nemen. Tussen ons gezegd en gezwezen, ik houd je voor een grote schavuit en liever zou ik je helemaal niets geven, maar ik ben er de man niet naar, om nuttige inlichtingen onbeloond te laten.

Max had Raffles weer enige tijd in de grootste verbazing aangekeken, liet toen een kort lachje horen en zei schamper:

— Je tracht me te overbluffen, maat, maar dat zal je niet lukken. Doe je met mij mee of niet?

— Als man tot man, neen, Max, antwoordde Raffles vastberaden. Wil je met mij niet meedoen, des te erger voor jou, maar dan zal ik toch blijven bij mijn vast besluit om je 5.000 pond sterling

uit te betalen, als ik slaag; al houd ik je, laat ik het nog eens herhalen, voor een gevaarlijk schoelje. Je ziet dat ik de dingen meestal bij hun naam noem.

Max stond langzaam van zijn stoel op, nu met een duistere uitdrukking op zijn vaal gezicht, en zei half binnensmonds:

— Ik schijn daar een stommeit te hebben begaan en op het verkeerde paard te hebben gewed. Maar laat ik je dat zeggen, man, je doet jezelf grote schade, door mijn aanbod af te slaan. Je wil je groot houden, maar je kunt onmogelijk in een paar dagen tijds alles voor elkaar hebben. Nu, het spijt mij, dan zal ik twee anderen de 500 pond laten verdienen. Ik had jullie hulp graag willen hebben, omdat jullie sterk bent en van aanpakken weet.

Max had zijn pet reeds weer op het hoofd gedrukt, ging naar de deur, wendde zich daar nog eens om, en zei:

— Nu zijn wij niet zulke goede vrienden meer als zoëven, maat, onthoud dat goed. En van nu af zal het beter voor je zijn, als ik je niet meer op mijn weg aantref. Je moet weten, dat ik geen prettig karakter heb, voor degenen die mij tegenwerken, ook al hebben zij zoveel kracht in hun handen als jullie. En doet het je helemaal niets, dat ik jullie op dat idee heb gebracht?

— Een idee, Max, dat ik met 5.000 pond sterling wil betalen, antwoordde Raffles bedaard. Mij dunkt, dat dat een grote som is, als ik naga, hoe weinig jij behoeft te doen om die te verdienen. Want je zou niets anders behoeven te verrichten, dan mij de naam van het schip te noemen en de plek waar het ligt. Voor het overige zou ik je diensten niet eens nodig hebben.

De Duitser scheen een kort ogenblik geslingerd te worden tussen geloof en ongeloof, tussen hebzucht en de vrees, dat men hem voor het lapje zou houden, en toen greep hij vastberaden de kruk van de deur, en zei:

— Ik weiger. Denk je dat ik genoeg zal nemen met 5.000 pond als ik er 550.000 kan krijgen? Dan zou ik wel gek zijn.

— Je zult ze niet krijgen, Max, zei

Raffles rustig. Jouw middelen zijn niet te vergelijken met de mijne. En nu we het niet eens kunnen worden, moesten wij maar liever afscheid nemen. Ik heb je eerlijk gewaarschuwd, dat ik de strijd met je ga aanbinden. Je weet waar je je aan te houden hebt?

Max liet nogmaals zijn kort lachje horen, maar waarin nu ook een bedreiging klonk, rukte de deur open, en zei alleen maar:

— We zullen wel zien.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Dat de Duitser er niet de man naar was, met een bedreiging te gekscheren, bleek nog geen volle minuut later, toen Raffles en Henderson op hun beurt de kroeg verlieten, zonder te hebben waargenomen hoe de roodharige waard hen met een zonderlinge blik naakeek en met een grijzend gezicht zijn handen wreef...

Want nauwelijks waren zij buiten, of snel achter elkaar klonken twee revolvergeschoten in de nacht, waarvan er een Henderson op een streep na trof, terwijl in de verte een donkere gedaante met grote snelheid in een smal slokje verdween.

Henderson wilde de sluipschieter nassellen, maar Raffles hield hem aan de arm terug en fluisterde:

— Laat dat, James. De zaak zou alleen maar van kwaad tot erger kunnen gaan. Men weet wel waar die sloppen beginnen, maar nooit waar zij eindigen. De man heeft daarginds misschien vrienden, en in de duisternis vindt een mes maar al te gauw de weg naar je hart. Laten wij mijnheer Brand opzoeken en hem onmiddellijk op de hoogte stellen.

De twee mannen liepen vlug naar de plek, waar zij Brand aantroffen en hadden met een paar woorden hem volkomen op de hoogte gesteld.

— En nu gaan wij aanstonds naar huis Charles, aldus besloot Raffles zijn verhaal, en treffen daar onmiddellijk onze maatregelen om met behulp van onze duikboot een onderzoek in te stellen naar de aanwezigheid van die scheepskas. Ik denk dat wij ons zullen moeten

haasten, om die Max voor te zijn.

Dat was inderdaad zo, en meer nog dan Raffles wel dacht.

Want er was nog een ander, die snel zijn maatregelen ging treffen, en die an-

der was Tom Dawes, de roodharige kroegbaas, die woord voor woord het gehele gesprek in zijn opkamertje had afgeluisterd.

HOOFDSTUK III

TOEBEREIDSELEN

Toen Raffles in gezelschap van Brand en Henderson, met een der laatste bussen de havenwijk verlaten had, en in een ander deel van Londen een taxi had weten te vinden, had hij nog weinig gesproken, maar diep nagedacht.

Het was pas toen de drie mannen zich in het huis in de Victoria Street bevonden, hetwelk zo uitstekend geschikt was, met zijn twee uitgangen, om er zich te vermommen, dat Raffles eensklaps vroeg zich tot Henderson wendend:

— De duikboot is toch volkomen in orde, James?

De reus krabde zich eens achter een oor, en antwoordde, een weinig bedremmeld:

— Dat is te zeggen, mylord, men kan er mee varen.

— Nu, dat lijkt mij ruimschoots voldoende, merkte Brand op, met een lachje.

— Ik had nog iets meer te zeggen, mijnheer Brand, hernam de reus hoofdschuddend. Men kan met de « Bruinvis » varen, boven water.

— Dan konden wij evengoed een roei-bootje nemen, zei Brand ironisch. Wat mankeert er dan aan?

— Wel, mijnheer Brand, herinnert gij u dan niet, dat bij onze laatste tocht een van de waterschotten is lekgeschoten en dat bovendien een van de hulpassen danig verbogen is? Mylord had mij opgedragen, dit te gaan herstellen en ik ben ook aan het werk begonnen, maar...

— Verontschuldigt u niet, James, viel Raffles hem in de rede, met een uit-

drukking van ongeduld in zijn stem. Het is mijn eigen schuld. Ik heb je van dat werk teruggeroepen, voordat het geheel gereed was, omdat ik je hulp elders nodig had. En daarvan pluk ik nu de wrange vruchten. De boot ligt...?

— Dicht bij Arbroath, mylord.

— Nu, dat is in ieder geval op onze weg, hernam Raffles. Wij zullen zien wat er nog aan de zaak te doen valt en wij kunnen alleen maar hopen, dat wij niet te laat zullen zijn.

— Als wij het eens met gewone duikerpakken probeerden? stelde Brand voor. Er bevinden er zich drie in de duikboot.

— Je weet heel goed, amice, dat die pakken alleen maar te gebruiken zijn in samenwerking met de duikboot zelf, zei Raffles schouderophalend. En al was dat niet zo, wij weten volstrekt niet de plek, waar het bewuste schip zich bevindt zoals Max die weet. Wij zouden geen tijd hebben, om er naar te gaan zoeken met een gewone motorboot. Vergeet niet dat bij Max en konsoorten reeds alles in gereedheid is.

— Kunnen we geen gewone duikerpakken kopen, zoals de marine ze gebruikt?

— Men koopt geen duikerpak, zoals een confectiebroek, Charles. Bovendien heeft men een luchtpomp nodig. En tenslotte heb ik niet veel lust, de aandacht op mij te vestigen van de Engelse matrozen, die toch zeker de plek wel zullen bewaken, waar de Duitse oorlogsbodems gezonken zijn.

— Dan kan ik niet inzien hoe wij de zaak nog kunnen redden, meende Brand mismoedig. Wij zullen toch zeker wel minstens drie dagen nodig hebben om de duikboot volkomen te herstellen.

— En toch moet het gedaan worden, riep Raffles op vaste toon. Ik laat mij dit buitenkansje niet ontgaan, en zeker niet, nu Herr Max zich niet ontzien heeft, zijn revolver aan het spel te laten deelnemen. Ik geloof dat het weer gaat omslaan, dat het stormachtiger wordt, en dat is voor ons een gunstige omstandigheid, want dat zou hem en zijn kornuiten kunnen beletten, reeds aanstonds aan het werk te gaan. Ik doe dus het voorstel, hier nu aanstonds te gaan slapen zonder eerst naar mijn huis in de Cromwell Road terug te keren, en morgenochtend zo gauw mogelijk met onze snelste wagen naar Abroath te vertrekken.

— Met algemene stemmen aangename, riep Brand opgewonden uit. Ik ben het met je eens, Edward, dat het in elk geval beproefd moet worden.

En zo gebeurde het dan ook, dat de drie mannen die nacht sliepen in het huis in de Victoria Street en het de volgende ochtend vroeg weer verlieten, zonder dat ook maar een van de burens het minste vermoeden had, dat er zich iemand in dat kleine huis had bevonden, hetwelk het eigendom heette te zijn van een wereldreiziger, een zekere Brown, die het bijna nooit bezocht.

Het was omtrent negen uur in de ochtend, toen het drietal, voorzien van alles wat Raffles meende nodig te hebben, met de snelste tourwagen op weg was naar de Schotse havenstad Arbroath, op enige tientallen mijlen ten noorden van de ingang van de golf van Ty.

Maar al liep de wagen nog zo hard, van Londen tot Arbroath is toch een duizendtal mijlen, en de duisternis was dan ook reeds gevallen, toen de auto tenslotte laatstgenoemde stad binnreed. De drie mannen haastten zich eerst een garage, vervolgens een hotel op te zoeken, waar zij een laat middagmaal gebruikten en zich vroeg ter ruste begaven.

Volkomen uitgerust ontwaakten zij

de volgende ochtend reeds om vijf uur, stonden op, namen hun bad, ontbeten ten overstaan van een paar stom verbaasde, nog slaperige kelners, rekenden af, verklaarden dat zij een toer gingen maken en verzochten in ieder geval voor die nacht hun kamers voor hen te reserveren.

De « toer » bleek zich te beperken tot de zeekust. Het hotel lag aan de kade, dicht bij de haven, en na deze te zijn overgevaren in een klein vlotje, bestuurd door een stokoude zeeman, en na over de havenpier te zijn gegaan, kwamen zij aan het rotsachtige strand en liepen in noordelijke richting voort, hoe langer hoe verder van de stad af.

Van een gebaande weg viel hier niets te bespeuren. Die lag veel meer westelijk, en, nauwelijks zichtbaar, kon men nu en dan het dak ontwaren van het motorbusje, dat de dienst tussen Arbroath en een klein dorpje in de nabuurschap onderhield. Van de rest van het voertuig was niets te zien door de hoge borstwering, die de straatweg hoog over de rotsen aan de kant van de zee afzette.

Die borstwering was wel nodig, want de weg lag op sommige plaatsen wel veertig meters boven het strand, de helling was steil en overal staken puntige rotsen op.

Hier beneden was geen ander levend wezen te bespeuren dan een eenzame kokmeeuw of een strandpluviar.

— Wij treffen het goed, zei Raffles. Het is juist laag water, anders zouden wij hier niet zo gemakkelijk kunnen lopen; bij vloed is het strand bijna geheel overdekt door de golven, en ik zou geen vreemdelling aanraden, zich hier al te ver van de pieren te begeven, op een ongunstig tijdstip; de vloed komt hier soms verraderlijk snel op, en zou hem wel eens kunnen verrassen.

— Het is ook geen erg aantrekkelijk plekje voor baders, meende Brand. Overal liggen kleine, scherpe rotsen, en het is bekend dat het strand verderop vol diepe kullen is.

— Maar des te beter is het geschikt voor wat wij te doen hebben, mijnheer Brand, zei Henderson, wijd zijn neus-

vleugels opensperrend om de zilte zee-lucht in te snuiven.

— Alles wat nodig was voor de reparatie bevindt zich toch aan boord, James? vroeg Raffles, zich eensklaps omwendend.

— Er ontbreekt geen schroefje, geen ijzerdraadje, mylord, antwoordde de reus trots.

— Des te beter. Laten wij ons dan haasten, zodat wij de geheime ligplaats van onze trouwe boot ontdekken en bereiken, voor de vloed ons komt overvallen.

Hun haakstokken stampten op de klippen bij het snelle voortgaan, en zij zagen er in hun kniebroeken, hun geruite kousen en hun sportpetten volkomen uit als toeristen, die een grote wandeling gaan ondernemen.

Steeds verder noordwaarts gingen zij, in een volkomen eenzaamheid, onder een grijze hemel, waaruit nu en dan een motregentje druilerig neerviel, en na een half uur ongeveer stond Raffles stil, keek aandachtig om zich heen, wees met zijn stok op een merkwaardig gevormde klip, die, aan de voet van de rotswand, uit het strand oprees in de vorm van een bisschopsmijter, en zei:

— Dat is, meen ik, ons baken, nietwaar James?

— Ja mylord, die klip staat vlak bij de goed verborgen ingang van het rots-hol.

— Laten wij ons dan haasten; het tij is gekeerd en de vloed komt op.

Zich een weg banend tussen de rotsblokken door, bereikten de drie mannen na een kwartier de voet van de zonderling gevormde rots, die bij hoog water te halver hoogte door de golven werd bespoeld, en liepen er om heen, terwijl de branding reeds op een afstand van tien meter langzaam uitrolde, en binnen een uur zeker de voet van de rots zou hebben bereikt. Een ogenblik daarna stonden zij voor een smalle spleet, gedeeltelijk aan het oog onttrokken door lange slierten wier. Brand was reeds naar binnen gedrongen en had licht gemaakt met behulp van zijn zaklantaarn.

Ongeveer dertig meter van die spleet af opende zich in de rotswand, op een

plek, waar de straatweg vele mijlen westelijker een grote bocht beschreef, een tamelijk groot hol, poortvormig, omstreeks drie meter hoog en aan de basis vier meter breed.

De onderzijde van dat hol echter, lag niet gelijk met het strand, maar wel minstens twee en een halve meter hoger, en er werd hier een natuurlijke drempel gevormd, die bij hoog water geheel en al onder water liep, ja, zelfs steeg bij sommige gelegenheden deze zo hoog, dat zij de ganse ingang van dat hol aan het oog onttrok.

Raffles had dit eens, tijdens een klimpartij, bij toeval ontdekt en daarvan aanstonds profijt getrokken. Want het hol bood een voortreffelijke ligplaats voor de duikboot, daar het steeds, zowel bij eb als bij vloed, op het diepste gedeelte met water gevuld was, terwijl men het kon bereiken door de smalle spleet, waarin Brand nu reeds was binnengegaan.

Henderson volgde, hoewel niet zonder enige moeite, wegens zijn omvangrijke lichaamsbouw, en Raffles sloot de kleine stoet.

De gang kronkelde zich, werd een paar centimeters breder, verwijdde zich tot een soort tunnel, en werd vrijwel begaanbaar, afgezien van de losliggende, door het water rondgeslepen stenen op de bodem.

De weg daalde een weinig, rees weer, en na omstreeks vijf minuten voorzichtig te zijn voortgegaan, stonden de drie mannen plotseling op het hoogst gelegen gedeelte van het rots-hol.

Het daglicht drong hier ongestoord naar binnen, maar zij stonden op een plek, vanwaar niemand hen op het strand met mogelijkheid had kunnen zien, want daartoe was de bodem van het hol te hoog gelegen en daarenboven werd het belet door de natuurlijke drempel, wel drie meters breed, waarvan wij zoëven gesproken hebben.

Maar het daglicht kon toch niet tot aan het einde doordringen en de drie mannen moesten hun lantaarns opnieuw ontsteken, terwijl zij behoedzaam verder liepen en steeds lager daalden, tot dat hun voeten bijna de grote vijver

van zeewater bereikt hadden in het diepste gedeelte, onder welke onbewogen oppervlakte de trouwe « Bruinvis » rustte.

Het was niet zonder enige moeite, dat zij, juist toen de eerste schuimvlokken van de branding over de drempel het hol binnenvlogen, het ronde luik ontwaarden van de duikboot, die nauwelijks een paar millimeter boven het grijze water uitstak, en daar in kleur bijna niet van te onderscheiden was.

Op het ogenblik dat Henderson de bouten zou losschroeven, die het luik gesloten hielden, richtte de reus zich nog eens op, en vroeg langs zijn neus weg aan Brand, die op het smalle oeverpad stond toe te kijken:

— Kunt u zich voorstellen, mijnheer Brand, wat er zou gebeuren, als de boot door een of ander ongeluk eens niet meer drijvende was gebleven?

— Ik moet zeggen, James, dat jij zeer bedreven bent in de kunst, om op ongewenste ogenblikken, ongewenste vragen te stellen, antwoordde Brand kregel. Wel man, ik denk dat wij dan als muizen zouden verdrinken, tenzij wij evenals de vliegen, tegen een loodrechte wand zouden kunnen opklauteren. En daartoe zouden wij dan nog de tijd moeten krijgen. Je ziet dat het vloedwater reeds over de drempel stroomt, en in kleine stroompjes zich naar de vijver spoedt. Ik zou je aanraden, maar wat voort te maken, dan kunnen wij het belangwekkende onderwerp op een veiliger plaats afhandelen. Over tien seconden zullen mijn voeten nat zijn.

— Ik geloof inderdaad, dat onze toestand weinig benijdenswaardig zou zijn, James, als wij hier kort voor hoog water binnentraden en door de vloed verrast werden, zei Raffles op ernstige toon. Het zou bijna onmogelijk zijn, over de drempel heen te komen en tegen die stroom in te worstelen, want de golven van de branding zouden ons aanstonds als veertjes opnemen; ja, zelfs jou, James, al kijk je nog zo ongelovig, en ons tegen de rotswand platdrukken. Zelfs de sterkste man vermag niets tegen de ontzaglijke kracht van de opkomende vloed, vooral wanneer, zoals nu het geval is, een krachtige wind uit zee is opgestoken.

— Dan zullen wij ons maar liever haasten, mylord, zei Henderson laconiek met een blik op de uitgang van het hol, die zich reeds heel wat minder groot aftekende tegen het sombere grijs van de hemel, ten bewijze dat het vloedwater de drempel reeds voor goed bedekt had.

Met bekwame vingers maakte hij de bouten verder los, sloeg het luik van de duikboot open, en achter elkander daalden de drie mannen in het inwendige af.

Vlug moest toen de klep weer gesloten worden, want slechts zo weinig stak de boot boven water uit, dat het gewicht van de drie mannen voldoende was, de kleine boot zover te doen zakken, dat er wat water naar binnen begon te vloeien.

Henderson sloot 't luik dan ook haastig en draaide aan de binnenzijde de sluitbouten aan, terwijl Raffles vlug de machinerie in werking stelde, die wat water wegpompte uit een der tanks, zodat de boot een weinig rees.

Hetgeen nog hersteld moest worden aan de « Bruinvis » kon thans gelukkig binnen in het stalen vaartuig geschieden, met behulp van de toestellen, die Henderson er heen had gebracht.

De tank was al geheel hersteld en alleen moest een van de hulpdrijfassen, de zogenaamde nokkenas, opnieuw gericht worden, terwijl enkele lagers opnieuw uitgeslepen moesten worden en van nieuwe kogels voorzien.

Bekwame werklieden als dit drietal zouden dat werkje gemakkelijk kunnen verrichten, maar als het goed gedaan wilde worden, dan zouden er toch minstens twee volle dagen mee heengaan.

Het was een onaangenaam karweitje, maar het moest nu eenmaal worden verricht.

Raffles had de getijtafels nauwkeurig in zijn hoofd en was voornemens, niet aan één stuk door te werken in de boot, waar de lucht binnen 'n half etmaal volkomen onbruikbaar zou worden, maar telkens rust te nemen, en het schip te verlaten, wanneer de stand van het water dit veroorloofde.

Zij togen aanstonds aan het werk, nadat Raffles de arbeid verdeeld had.

Zorgvuldig werd de nokkenas gedemonteerd, wat lastig genoeg ging en toen begon het moeizame werk van het richten met behulp van de spanblokken, die zich aan boord bevonden.

Henderson, hiertoe door zijn gehele aanleg het meest geschikt, kreeg het uitslijpen van de lagers voor zijn rekening, en met onuitputtelijk geduld trok hij aan het werk met amarilpoeder en schuurpapier.

Uren verliepen zonder dat er veel gesproken werd.

De lucht in de boot werd bedompter en Brand begon over een beetje hoofdpijn te klagen.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge, en zei hoofdschuddend:

— Wij zijn nog niet genoeg gewend aan deze atmosfeer, amice. Helaas kan ik het luik niet openen, want ik moet je zeggen dat het hol juist nu geheel vol is gelopen en dat de bovenzijde van onze « Bruinvis » tegen het gewelf wordt aangedrukt. Maar wij zullen het zuurstofapparaat in werking stellen, dat zal de lucht wat verversen.

Weer verstreken twee uren, en toen gaf Raffles bevel om het luik te openen. Frisse lucht stroomde binnen, en toen Brand het hoofd uit de opening stak, zag hij in de verte een klein sikkeltje grauw

licht; de ingang van het hol was dus voor een klein deel weer vrij van water.

Steeds verder zakte het, steeds groter werd de opening, de mannen rustten een uur, gebruikten de maaltijd van medegenomen levensmiddelen, stapten uit de boot op het weer droog geworden oeverpaadje en liepen wat heen en weer, voor zover dit mogelijk was, want nog altijd spoelden de golven over de drempel.

Kort daarop gingen zij weer aan het werk.

Dit duurde zo twee volle dagen. Des avonds, voor het vallen van de duisternis, keerden zij terug naar Arbroath, om te overnachten in het hotel, maar ook om zich alles aan te schaffen, wat zij dringend zouden behoeven tijdens hun gevaarlijke onderneming bij Scapa Flow.

Omstreeks tien uur in de ochtend van de derde dag was alles gereed, was de hulpas gemonteerd en bleek de machine onberispelijk te draaien. Benzine, olie, samengeperst gas, opgespaarde electriciteit, het was alles in ruime mate voorhanden, en toen de vloed op zijn hoogst was die ochtend, voer de duikboot heel langzaam en omzichtig over de drempel de ingang van het hol uit, met het dek nauwelijks een decimeter onder water.

HOOFDSTUK IV

DE WRAKKEN

Toen de « Bruinvis » als het ware onder de branding was doorgeschoten, terwijl Raffles aan het kleine stuurwiel stond en met de grootste behoedzaamheid zich een weg zocht tussen de gevaarlijke klippen, bleek de boot volkomen bestuurbaar te zijn en aan alle manoeuvres onmiddellijk te gehoorzamen. Er bevinden zich op dit gedeelte van de kust talrijke havenplaatsen en vissersdorpen, en Raffles wachtte er zich dan

ook wel voor, boven water te komen in de eerste uren.

Hij voer zover mogelijk oostwaarts, tot hij de scheepsroute van Aberdeen naar Leith gepasseerd was, en toen pas waagde hij het voorzichtig op te duiken uit de golven. Weer werd het luik geopend, en Brand haastte zich, al kon het luik slechts ten halve geopend worden wegens de regen, de frisse zeelucht in zijn longen te doen stromen.

Slechts heel in de verte vertoonden zich de grauwe zeilen van een paar visser-spinken, maar allen schenen haastig hun koers te zoeken naar een veilige haven, beducht voor het noodweer, dat uit het westen kwam opzetten.

Aan de heftige luchtstroom bemerkte Brand aanstonds, dat Raffles de « Bruinvis » met de grootste snelheid deed voortstuiven, uit vrees, dat hij te laat zou aankomen in de baai van Scapa Flow, want het was wel zeker, dat Max, de Duitser, niets onbeproefd zou laten, om die plotseling opgedoken concurrent voor te zijn.

Maar hoe dan ook, er moest haast gemaakt worden, daar Raffles zich de kans niet wilde laten ontgaan, de kostbare scheepskas in zijn bezit te brengen.

Voorts waren er weinig schepen te zien, alleen steeg heel in de verte, nauwelijks zichtbaar door de nevel, een dikke, zwarte rookpluim omhoog, waarschijnlijk afkomstig van een der vrachtschepen, die de dienst van Aberdeen op Londen onderhouden.

Voor het overige was de zee volkomen verlaten.

Slechts wat meeuwen vlogen krijsend in het rond, laag boven de golven, verschrikt misschien door het zien van dat grijze monster, dat wel wat op een walvis leek en het toch niet was.

Raffles had de steven in noordelijke richting gewend, en hij maakte gebruik van de verlatenheid der zee, die door de vissers ontvlucht werd, nu er een storm dreigde, teneinde zó lang mogelijk aan de oppervlakte, en dus ook met de grootste snelheid te kunnen varen.

Dat bleef zo vele uren achtereen, tot de duisternis viel.

Die avond om elf uur rondde de duikboot Duncansby Kaap.

Raffles dacht er echter niet aan ergens voor anker te gaan, maar voer steeds verder. En zijn metgezellen verkeerden te zeer in spanning om daar aan te denken.

Zij bevonden zich nauwelijks op twee uren varen meer van Scapa Flow. Zij hadden die dag om beurten kunnen slapen, zij verlangden er naar zich te be-

wegen, iets te doen, zich te overtuigen dat zij niet te laat waren, en zo waren zij het volkomen eens met Raffles, toen deze voorstelde, zonder onderbreking verder te gaan.

En terwijl Raffles zelf aan het stuurwiel stond, begonnen Henderson en Brand reeds al datgene bijeen te zoeken en gereed te leggen, wat wellicht nodig zou kunnen zijn bij het onderzoek van de bodem der zee, waarop nog zes van de zeven gezonken Duitse schepen moesten rusten.

Er waren drie duikerpakken, die echter tamelijk veel afweken van de gebruikelijke soort, want zij sloten nauw om het lichaam en waren vervaardigd van een soort canvas, bijna een halve duim dik, versterkt door een weefsel van staalgaas, teneinde ze te beschermen tegen de aanraking met rotspunten, en ook tegen de stoten van zwaardvissen en andere grote zeebewoners.

Een sterke helm van aluminium kon hermetisch sluitend op dat pak worden vastgemaakt, en op de rug konden de duikers een reservoir mededragen, van dezelfde stof vervaardigd, en met dik leder overtrokken, dat gevuld was met zuurstof onder zeer sterke drukking. Een kraan regelde de toevoer, onder het bereik van de hand van de duiker.

Die zuurstof bevond zich in enige cilindfers op de bodem van de duikboot, en met geheel gevuld reservoir kon ieder duiker het omstreeks twee uren daarbeneden uithouden. Het behoeft niet te worden gezegd dat zijn zolen, evenals bij de gewone duikerpakken, van een dikke laag lood waren voorzien, teneinde te voorkomen, dat hij door het gewicht van de helm en van het reservoir, als een duikelaartje op zijn hoofd zou komen te staan.

Het grote voordeel van deze costuums was, dat de drager ervan zich niet te bekommeren had om toevoerslangen, gekoppeld aan een luchtpomp, die altijd onderworpen kunnen zijn aan gebreken, waardoor ernstige ongelukken veroorzaakt kunnen worden. Ook van een ophaaltouw en een waarschuwingskoord bleven zij verschoond, want zij stapten uit een schutkamer regelrecht uit de

duikboot op de bodem en konden zich vrijelijk bewegen, zonder gehinderd te worden door touwen en luchtbuizen.

Hun handen waren niet bedekt, want de mouwen van rubber sloten de pols volkomen waterdicht af, en ook dit was een zeer groot voordeel te noemen.

En zo zocht de « Bruinvis » haar weg steeds noordelijker, stak de Pentland Firth dwars over, voer voorbij 't eilandje Swona, het te rechter zijde latende, en bereikte omstreeks half een in de nacht het eiland Flotta.

Nu werd het zaak om nauwkeurig acht te geven, want hoezeer de storm ook was toegenomen daarboven, het was toch mogelijk, dat er bewakingsschepen waren achtergebleven op de plek, waar de Admiraliteit bezig was met het lichten der geweldige Duitse pantserkruisers.

Heel voorzichtig voer Raffles om het eilandje heen, nog steeds een paar voet onder water, en toen pas waagde hij het om aan de oppervlakte te komen.

Nauwelijks echter had Brand het luik met inspanning van alle krachten een halve decimeter weten te openen, of het werd met geweld weer dichtgeslagen door een halve orkaan, die op dat ogenblik de zee tot hoge golven opzweepte.

De nacht was inktzwart, en de « Bruinvis » werd als een notendopje heen en weer geworpen.

— Draai de bouten weer aan; wij gaan dalen, beval Raffles kortaf. Er is zeker geen sprake van dat de bewakingsschepen bij dit weer buitengaats zullen blijven. Maar dat is misschien voor Max en zijn mannen juist een reden te meer, om het deze nacht te wagen, wanneer het tenminste al niet geschied is.

Met grote zorg draaide Brand de bouten weer aan, en de « Bruinvis » zakte naar omlaag, weg van die kokende oppervlakte, en zij was nog geen drie meter lager of een zonderling aandoende kalmte trad in de plaats van het oproer daarboven.

Het is een bekend verschijnsel, dat zelfs de hevigste storm alleen naar de oppervlakte van de zee beroert, zonder de rust op drie meter onder de oppervlakte ook maar in het minst te ver-

storen.

Op een diepte van vijf meter voer de « Bruinvis » weer verder, terwijl Raffles strak voor zich uitkeek, door het kijkglas van kwarts, helderder nog dan kristal en even sterk als de stalen wand, waarin het gevat was.

Maar daarbeneden was het al even donker als boven, de periscoop zou van weinig dienst zijn, en werd dan ook ingetrokken, zodra de diepte van het schip dit noodzakelijk maakte.

— Wij zullen hier eens wat licht brengen, riep Raffles tenslotte. James, schakel het zoeklicht in.

Bijna aanstonds slaakte Brand een kreet van verrassing.

Daarginds, spookachtig verlicht, lagen zes ontzaglijke gedaanten als in diepe slaap verzonken, tamelijk dicht bij elkander. Twee er van waren zelfs een weinig over elkaar geschoven, want de kiel van het ene schip lag halverwege heen geschoven op de voorsteven van het andere.

Het waren de zes Duitse oorlogsschepen, die daar nu al zeven jaren op de bodem der zee rustten, op een diepte van omstreeks 25 meter.

Van het zevende was alleen een gedeelte van de romp te zien.

Dat was de « Hindenburg » die men na eindeloze inspanning had weten te dichten, leeg te pompen en met het dek boven de oppervlakte van het water te brengen.

En zo zou het later waarschijnlijk met alle andere schepen gaan, die zeker nog een grote metaalwaarde bezaten.

Nu echter lagen zij daar nog bijeen als een troepje sluimerende monsterdieren, begroeid met wier en met duizenden schelpdieren.

Brand keek er een ogenblik strak naar door het kijkglas, terwijl hijzelf het zoeklicht in alle richtingen deed ronddraaien, en zei toen:

— Ik zie alleen de schepen en niets anders, Edward. Zouden wij dus toch nog bijtijds gekomen zijn, of zou de scheepskas al zijn weggehaald?

— Dat kunnen wij pas zien, als wij alle schepen een voor een doorzocht hebben, antwoordde Raffles laconiek. Maar

ik zal nu het licht aanzienlijk temperen, want het is niet nodig onze aanwezigheid te verraden.

Een kleine handgreep, en toen verzwaakte de lichtbundel zodanig, dat de golven slechts tot op een afstand van hoogstens tien meter, zwak verlicht werden.

Dat vage schijnsel was echter voldoende, om voorzichtig verder te kunnen gaan, en dat deed Raffles dan ook, zorgdragende, dat de vaart van het schip niet meer dan hoogstens een meter per seconde bedroeg.

De boot voer op een vijftal meter boven de zeebodem, die hier langzaam glooiend opliep, tot aan de plek, waar de schepen, nauwelijks enige vademmen van het land verwijderd, gezonken waren.

Tenslotte durfde Raffles niet verder te gaan, uit vrees, dat er een botsing zou plaats hebben tussen zijn eigen vaartuig en de romp van een der gezonken schepen.

Weer flikkerde even de lamp met volle kracht, en het bleek dat Raffles goed had gedaan, want op nauwelijks tien meters afstand verrees, als een muur, de stalen wand van een der schepen, dat rechtstandig naar beneden gezakt was.

Voor een kort ogenblik waren duidelijk de reusachtige kanonnen op de voorplecht zichtbaar, de kleinere aan stuurboord, en weer twee kanonnen van zwaar kaliber op het achterdek.

Toen doofde Raffles het licht weer, om de kostbare stroom te sparen en zei kortaf:

— Wij zullen naar buiten gaan, jongens.

De boot lag nu stil.

Onmiddellijk begonnen de drie mannen zich te ontdoen van hun bovenkleren.

Daarna trokken zij de duikerpakken aan, vulden de reservoirs voor de zuurstof, die op hun ruggen werden vastgebonden met sterke riemen, plaatsten toen elkaar de helmen op het hoofd en verbonden de mondstukken met de korte slangen, die in verbinding stonden met de reservoirs, waarop zij aanstonds de reguleurskranen een weinig open zetten.

De schijnwerper werd op volle kracht gezet, en onmiddellijk daarna betraden de drie mannen tegelijkertijd een eigenaardig kamertje, geheel vooraan in de boot, een weinig terzijde, dat op dezelfde wijze geconstrueerd was als de zogenaamde schutkamers voor de betonwerkers, die onder hoge druk moeten arbeiden.

De stalen deur sloot zich zorgvuldig achter hen, waarna Raffles, die vooraan stond, een rond deksel in de huid van de duikboot opende, zodat het water onmiddellijk met kracht binnenstroomde en het kleine schutsluisje in een ogenblik vulde.

De drie mannen, aldus door water omgeven, kropen door het ronde gat, en lieten zich op de bodem van de zee neer.

De gewaarwording was aanvankelijk zeer vreemd, maar spoedig gewenden zij aan het eigenaardige, zwevende gevoel, nadat zij enige stappen hadden gedaan in de richting van de wrakken.

Hoofdstuk V

EEN MOORD ONDER WATER

De drie mannen hadden zich voorzien van een zak, waarin zich enkele werktuigen bevonden, zoals schroefsleutels, nijptangen en schroevendraaiers.

Bovendien droeg ieder van hen een volkomen waterdichte elektrische batte-

rij, verbonden aan een vrij sterke lamp, eveneens tegen water volkomen beveiligd, die dienst zouden kunnen doen bij het doorzoeken van de schepen.

Nu begon de allermoeilijkste taak, die bestond in het doorzoeken der schepen,

allen vrij helder verlicht door het zoeklicht van de « Bruinvis », die op iets meer dan zestig meter afstand, op de bodem der zee scheen te sluimeren met slechts één fel oog wijd geopend.

Het eerste wrak dat zij tegenkwamen op hun moeilijke weg, was vrijwel rechtstandig gezonken en lag slechts een weinig scheef. Na enig zoeken ontdekten zij op de zijde, die naar de duikboot was toegekeerd, een stalen ladder, met behulp waarvan zij er in slaagden, op het enigszins hellende dek te komen.

Zij bleven dicht bij elkander, teneinde elkaar niet uit het oog te verliezen, want de drie lampen verspreidden tezamen niet veel meer licht dan een waslucifer in een gewoon vertrek.

Zich aan alle dingen vasthoudend, begonnen zij voorzichtig het dek te onderzoeken, zochten allereerst de hutten der officieren op en traden de hut van de kapitein binnen, vlak achter de commandobrug gelegen.

Alles was hier nog keurig geordend, alsof de bevelvoerder zo aanstonds het vertrek zou binnentreden en de pet met het brede galon zou opzetten, die daar aan een haak hing, nu als een bijna onherkenbaar vod.

De meubelen bevonden zich echter nog in uitstekende staat, voor zover zij van geolied hout of metaal waren vervaardigd. De tot pulp doorweekte kaarten waren in de kaartenkasten, de uniformen hingen in de kleerkast, het keurige bed was gespreid, en alles scheen gereed om de bewoner te ontvangen.

Van een scheepskas, dat bemerkte Raffles heel spoedig, viel niets te bekenen.

Er was namelijk geen kast of zij kon gemakkelijk geopend worden met een van de werktuigen, waarvan Raffles zich had voorzien. Er stond een trommel met scheepspapieren en een andere met effecten, die echter volstrekt geen waarde meer hadden, en dat was alles. Achtereenvolgens doorzochten zij grondig de hutten van de eerste officier, en tenslotte die van de betaalmeeester.

Zij vonden daarin wel de registers en ook een stevig gesloten stalen kistje, maar dat bleek bij opening niets anders

te bevatten dan wat misschien eenmaal persoonlijke brieven waren geweest, die echter totaal onleesbaar waren geworden.

Dit onderzoek had verscheidene uren in beslag genomen, want de drie mannen konden slechts voetje voor voetje voortgaan te midden van de warwinkel van losgeraakte voorwerpen, trossen, staalkabel, vaten en verschillende andere scheepsbenodigdheden.

Nu en dan klemden de deuren zo sterk dat er werktuigen aan te pas moesten komen.

Die arbeid is niet gemakkelijk als men door zeewater omringd is en moet werken bij een zwak lichtje.

Deze eerste poging had hen zodanig vermoeid, dat Raffles besloot, het er voor die nacht bij te laten en nu eerst enige uren rust te nemen. Bovendien was hij hiertoe wel genoodzaakt, daar de zuurstofreservoirs uitgeput dreigden te raken, hetgeen duidelijk te bemerken viel aan de bemoeilijkte ademhaling van het drietal.

Zij aanvaardden dus de terugweg, klommen door het ronde gat van de « Bruinvis » naar binnen, waarvan de opening zeer zorgvuldig gesloten werd, de hand van Raffles tastte naar een kleine hefboom, en met kracht werd het water in de schutkamer naar buiten gedreven, zodat zij enkele ogenblikken later de tweede deur konden openen en zich, nadat deze gesloten was, van hun duikerpakken konden ontdoen. Hoezeer zij vermoeid waren, bleek wel uit hun trekken en hun bleekheid en de fijne rode adertjes, die zichtbaar waren geworden in het oogwit.

Zij begaven zich onmiddellijk ter ruste, sliepen dadelijk in en het was bijna acht uur in de ochtend, toen zij ontwaakten.

Direct liet Raffles, teneinde de bedorven lucht in de duikboot te verversetten, de « Bruinvis » naar de oppervlakte stijgen, maar niet eerder, dan nadat hij een paar mijlen onder water had afgelegd.

Toen kwam het schip langzaam naar de oppervlakte, totdat de ingang er ongeveer een decimeter bovenuit stak. Hen-

derson ontschroefde de klep en met het heldere daglicht drong de frisse zee-lucht naar binnen.

Het was nog altijd een woelige zee, die zich aan de blikken van de drie mannen voordeed, nadat zij allen boven op het dek waren geklauterd, maar nu en dan brak de zon, die beter weer voor-spelde, toch tusschen de grijze wolken door.

De wind had zich een weinig gelegd en men kon op vrij verre afstand zien.

Raffles had zijn kijker voor het oog gebracht, staarde naar de zijde, waar het eiland Pomona zich bevond, en kon duidelijk het bovenste gedeelte zien van de grote Duitse kruiser, die door de Engelsen gedeeltelijk was gelicht.

Leven viel er overigens volstrekt niet te bespeuren die kant uit, maar toen Raffles de kijker een weinig meer oostwaarts richtte, meende hij twee kleine vaartuigen te zien, die behoedzaam naderden van de kant van het eiland Burray.

Hij schoof de kijker in elkaar, en zei:

— Zodra de lucht binnen in onze boot voldoende ververst is, gaan wij weer dalen, jongens, en ons onderzoek voortzetten. Wij moeten gebruik maken van de gelegenheid, dat de zon thans het water tot op vrij grote diepte verlicht. Dat zal onze nasporingen zeer vergemakkelijken.

— Gelukkig is het zeewater hier zeer helder, merkte Brand op. Het herinnert mij aan het water der Italiaanse meren, maar meer speciaal aan dat van de Blauwe Grot op Capri.

— Dat komt door de aanwezigheid van vele algen en andere waterplanten, amice, die het zeewater zuiver houden en doorzichtig. Ik hoop dat jullie beiden goed zijt uitgerust.

— Ik voor mij kan dadelijk weer aan de slag gaan, mylord, merkte Henderson op.

— En ik voel mij volkomen fris, zei Brand.

— Des te beter, want wij krijgen waarschijnlijk een zware dag voor ons, jongens. Vergeet niet dat wij om de twee uren de duikboot zullen moeten opzoe-

ken, teneinde onze voorraad zuurstof te verversen.

— Kunnen wij ons niet in ploegen verdelen, mylord? stelde Henderson voor.

Raffles dacht een ogenblik na, en zei toen levendig:

— Dat denkbeeld is niet slecht, James. Een onzer zou telkens in de duikboot kunnen achterblijven, teneinde goed uit te kijken en hulp te bieden als het nodig mocht zijn.

— Wat zijn dat voor twee scheepjes daar heel in de verte? vroeg Brand die nu ook door zijn kijker had gekeken.

— Ik weet het niet. Het lijken sloepen en zij komen langzaam naderbij, antwoordde Raffles. Maar stil eens, daar zie ik nog een vaartuig, dat daar juist achter dat kleine eilandje te voorschijn komt, en heel wat dichterbij de plek waar de wrakken liggen. Gauw naar beneden, voor men ons ziet en het luik gesloten.

Zo snel zij konden lieten de drie mannen zich langs de stalen ladder in het binnenste van de boot afzakken. Het luik werd gesloten en de duikboot zakte zover omlaag, dat slechts de periscoop een decimeter boven het water uitstak, door haar grijze kleur volkomen onzichtbaar voor ieder die zich verder dan een vijftigtal meters van de « Bruinvis » bevond.

Raffles had zich onmiddellijk voor het toestel geplaatst en Brand zag dat zijn gelaat betrok toen hij zei:

— Ik geloof dat wij wel wat laat zijn, jongens.

— Wat zie je dan?

— Ik zie een vrij grote sloep, bemand met acht of tien mannen, waarvan er twee ergens aan schijnen te draaien.

— Alle drommels, riep Brand verschrikt uit. Max?

— Max of een ander, maar heel waarschijnlijk Max, want die mannen dragen geen van allen uniformen. En daar komt de duiker al boven.

— Als hij boven komt, mylord, dan is hij dus al beneden geweest, riep Henderson verschrikt uit.

— Zeer snedig opgemerkt, James, zei Raffles ironisch. De eigenschap van een duiker is, dat hij steeds daalt of naar

boven komt en na het een, steeds het ander moet doen.

— Wat doen zij nu? vroeg Brand vol spanning.

— Zij heffen hem een klein eindje uit het water, het kleine ronde ruitje vooraan in de helm wordt losgeschroefd, en nu praten zij met hem.

Een ogenblik bleef het stil, terwijl Raffles door de periscoop tuurde en toen begon hij weer:

— Zij draaien het glas alweer vast; de man heeft zeker rapport uitgebracht en wordt weer naar beneden gezonden. Drie mannen vierten het touw, waaraan hij is vastgebonden en twee anderen begonnen weer aan de zwenkel van de luchtpomp te draaien.

— En die twee andere vaartuigjes, kun je die nog zien? vroeg Brand nieuwsgierig.

Raffles draaide de periscoop een weinig om en antwoordde na enige ogenblikken:

— Ik geloof dat zij nog altijd naderbij komen, en met een bepaald doel. Jongens, wij hebben geen tijd meer te verliezen en moeten nu zelf handelend optreden.

— Maar wat kunnen wij nu aanvangen? riep Brand uit. Zodra wij beneden zijn en de wrakken naderen, zal die duiker ons zien.

— Welnu, wat zou dat?

— Hij zal zijn makkers waarschuwen door rukken aan het touw, zij zullen hem optrekken, als er tenminste geen trekseinen zijn afgesproken en hij zal mededelen wat hij gezien heeft.

— Ik herhaal nogmaals, wat zou dat Brand? Geloof je dat die lui daarboven in hun sloepen ons nadeel kunnen berokkenen? Zij kunnen ons toch bezwaarlijk nagaan. En nog veel minder kunnen zij ons beletten, ons met de buit uit de voeten te maken. Vlug naar beneden, want de tijd dringt.

De periscoop werd ingehaald, de wattertanks liepen vol en rechtstandig zonk de « Bruinvis » zover, tot zij op de bodem der zee lag, thans nauwelijks dertig meters verwijderd van het dichtstbijzijnde wrak.

In tegenstelling met de vorige dag

hing er thans een groenachtige schemering rondom de gezonken schepen, die ze door het kijkglas van de duikboot vrij duidelijk konden zien.

Grote vissen zwommen er in alle richtingen omheen, het wier golfde in groene slierten, kleine krabben klauterden als acrobaten langs draden en spanten omhoog.

Aanstonds werden opnieuw de nodige toebereidselen gemaakt om de duikboot te verlaten, maar dat alles nam toch ruim een uur tijds in beslag, ofschoon Raffles en Brand ditmaal alleen zouden gaan, terwijl Henderson op uitkijk zou blijven staan, en dadelijk zou ingrijpen zodra het nodig was.

Raffles en Brand, van hun instrumentenzak voorzien, de reservoirs geheel gevuld, traden weer in het schutsluisje, het ronde gat werd vrijgemaakt, het water stroomde naar binnen en een ogenblik daarna lieten zij zich zakken op het zand, en schreden behoedzaam voort naar het tweede schip, dat zij thans moesten onderzoeken.

Het was zelfs zeer duidelijk te zien hoe de zon nu en dan door de wolken brak en het geelgroene, heldere water verlichtte.

Toen de beide mannen enigermate aan dat schijnsel gewend waren, zagen zij eensklaps duidelijk de duiker op een afstand van nog geen vijftig meters, die boven op het dek van een schip stond, op welks voorstevan met koperen letters de naam « Bismarck » te lezen viel.

Duidelijk was het koper aan zijn helm zichtbaar, de luchtbuis en het touw, waaraan hij moest worden opgetrokken.

En even duidelijk zagen Brand en Raffles tegelijkertijd, dat de man iets onder de arm gekneld hield, dat blijkbaar tamelijk zwaar was.

En even duidelijk zagen zij, hoe hij juist op dat ogenblik aan het waarschuwingstouw rukte, opdat men hem onmiddellijk zou ophalen.

Brand wist natuurlijk heel goed, dat Raffles hem onmogelijk zou kunnen verstaan en toch schreeuwde hij in zijn woede in de zuurstofbuis:

— Alle duivels. Daar gaat hij met de

scheepskas naar boven.

Maar al konden de beide vrienden niet met elkander praten, zij konden elkaar aanstoten.

Zo snel als het maar ging, roeiden zij met hun armen door het water, en namen grote stappen, in de hoop, het schip nog tijdig te kunnen beklimmen en de duiker het kostbare kistje te ontfutse- len.

Maar zij waren nog niet begonnen met de beklimming van de scheepsromp, daar zij eerst naar een goede plek moesten zoeken, of reeds steeg de duiker recht- standig omhoog, opgetrokken door zijn kameraden in het bootje en langzaam werd de afstand groter tussen zijn met lood bezwaarde schoenen en het scheeps- dek.

En met hem verhief zich het ijzeren kistje, om welks bezit Raffles en zijn vrienden zich zoveel moeite hadden ge- geven.

Zij hadden eindelijk de smalle, stalen ladder ontdekt, die ten behoeve van aan- leggende sloepen in de wand van ieder oorlogsschip is geklonken en beklommen haar achter elkaar, maar toen zij op hun beurt het dek betraden, was de duiker zo hoog, dat zij hem onmogelijk meer met de handen konden bereiken.

Toen zij omhoog staarden, zagen zij heel duidelijk de omtrekken van 't sloep- je, maar onmiddellijk daarna, tot hun verrassing en schrik, kwamen twee an- dere schaduwen snel naderbij, die zich naast de eerste schenen te vlijen.

De duiker was nu bijna boven en ze- ker geen meter meer van de oppervlakte af.

Hij scheen het kistje op te heffen, het werd daarboven vastgegrepen, de drie schaduwen deinden woest dooreen, en voor Raffles en Brand goed begre- pen wat er eigenlijk geschiedde, kwam de duiker weer omlaag tuimelen...

Brand zag onmiddellijk dat het op- hijstouw vlak bij zijn schouders was doorgesneden, maar de luchtbus scheen nog intact te zijn.

Maar ook dit bleek niet zo te zijn, want daar slingerde de rubber bus al als een zonderlinge slang door het wa- ter, achter de ongelukkige duiker aan,

als een wonderlijke haarstaart.

Op het ogenblik dat de man het dek zou bereiken, verdween juist het uitein- de van die bus onder water, en zou het volgende ogenblik vollopen.

Met twee, drie krachtige zwembewe- gingen was Raffles naast de ongelukkige duiker, greep met stalen vuist de lucht- bus beet en kneep haar zo goed hij kon dicht, juist toen het water er in begon te stromen.

Hij wenkte Brand, die onmiddellijk be- greep wat hij bedoelde en de rubber bus met zijn vlijmscherp mes boven de knijpende vuist van Raffles afsneed.

Niet zonder grote inspanning slaagde Brand er vervolgens in, een knoop te leggen in die bus van gewapend gummi ofschoon hij wist, dat het water er niet- temin druppelsgewijs in zou blijven door- dringen, ook al kneep hij het einde zo stevig hij maar kon dicht.

Daarbeneden was het juist licht ge- noeg, om door het kijkglas heen het doodsbleke gelaat te kunnen zien van de duiker, die zoëven aan de dood ontsnapt was.

Het was Max, de Duitser.

Binnenin zijn duikerhelm, bromde Brand, die hem ook herkend had:

— Het is een zonderlinge manier, om iemand te belonen, die ons een paar re- volverkogels heeft toegezonden. Maar 't ging toch ook moeilijk, zelfs al hadden wij van te voren geweten wie hij was, de kerel eën ellendige dood te laten ster- ven.

Raffles had intussen de half bezwij- mende duiker zo goed mogelijk beduid, dat hij vlug voorwaarts moest gaan, en ofschoon Max het volstrekt niet scheen te begrijpen wat men van hem wilde, of- schoon hij met wijdgeopende angstogen naar die twee zonderlinge gedaanten staarde, die daar zo plotseling waren ko- men opdagen, zo gehoorzaamde hij niet- temin, voortgedreven door zijn instinct van zelfbehoud.

Het was een zware tocht, al waren het maar veertig meters, die de drie mannen scheidde van de duikboot.

Want geen ogenblik mochten zij de luchtbus loslaten, uit vrees dat er wa- ter in zou kunnen doordringen, zij moes-

ten zich van een gladde, hoge scheepsromp laten neerzakken op het zand, en zij moesten alles vlug doen, want natuurlijk bevond er zich maar heel weinig lucht in de helm en in de plooiën van het duikerpak, hoe wijd het dan ook was, en binnen een paar minuten zou de man kunnen stikken.

Hij voelde zich voortdrijven en trachtte zo hard hij kon te lopen, maar het was duidelijk, dat zijn krachten spoedig teneinde zouden zijn.

De beide mannen ondersteunden hem zo goed zij konden, en juist bijtijds konden zij hem door het ronde gat in de schutkamer schuiven en naast hem plaatsnemen, want direct daarna viel Max in zwijm.

Zijn lichaam hing zwaar tussen hen beiden in, terwijl de zuigers snel heen en weer gingen van de machine, die het water weer uit de schutsluis moest wegpersen. Dat duurde evenwel bijna een kwartier en toen men Max naar binnen had kunnen slepen en hem ontdaan had van de duikerhelm, lag hij daar buiten kennis, met loodblauw gezicht, en uitpuilende ogen.

— Ontdoe hem van zijn duikerpak, beval Raffles kortaf tot de zeer verbaasde Henderson, die het gehele voorval slechts als een soort onduidelijk schimmenspel had kunnen volgen en zich niet kon begrijpen, dat men iemand levend onder water kon vervoeren.

Niettemin gehoorzaamde hij onmiddellijk en met de hulp van Brand ontdeed hij Max van het zware, lederen pak en ontknoopte zijn kleren en zijn hemd, terwijl Raffles het zuurstofapparaat in

werking ging brengen.

Na een kwartier ongeveer begon Max tekenen van leven te geven, en toen beval Raffles:

— Naar de oppervlakte. Snel. De lucht begint moeilijk in te ademen te worden, en die kameraden van onze drenkeling, wie het dan ook zijn mogen, zouden ons waarachtig de buit op het laatste ogenblik nog afhandig maken. Ik zal mij wel verder met deze man bemoeien.

Terwijl Raffles voortging met het voorzichtig toedienen van zuurstof zorgden Henderson en Brand ervoor, dat de boot haar ligplaats verliet en behoedzaam naar de oppervlakte van de zee steeg.

— Maak het luik open, zei Raffles kortaf.

— Maar, als die schurken in de nabijheid zijn? opperde Brand.

— Maak het dan toch open. Deze man heeft verse lucht nodig.

— Die hebben wij ook nodig, Edward, maar kogels daarentegen niet, zei Brand schouderophalend.

— Zou je liever willen stikken? Maak het luik open, herhaalde Raffles koeltjes.

Zwijgend begon Brand de bouten los te draaien, terwijl het dek van de « Bruinvis » omstreeks tien centimeters boven het water uitstak, en opende toen voorzichtig het luik. En de eerste gewaarwording trof niet zijn ogen, maar een ander zintuig, zijn gehoor...

Op ongeveer een kilometer afstand klonk een heftig ratelend geweervuur.

HOOFDSTUK VI

DE STRIJD OM DE SCHEEPSKAS

Ofschoon Brand wel wist, dat het gevaar groot was, omdat een verdwaalde kogel zijn richting zou kunnen uitko-

men, waagde hij het er toch op, het luik nog wat verder te openen zodat hij zijn hoofd naar buiten kon steken.

Het weer had zich aanmerkelijk verbeterd, de storm was gaan liggen, en daaraan was het waarschijnlijk toe te schrijven, dat de Koninklijke Marine weer blijken van haar aanwezigheid had gegeven, want dat waren wel heel zeker sloepen van Zijne Majesteits Oorlogsvloot, die daar, op een afstand van omstreeks een zeemijl, ieder door zes of acht krachtige matrozen geroeid, over de golven gleden, terwijl drie of vier man in ieder van de drie boten zo vlug hij maar kon, schoot op een tweetal sloepen, ieder van een aanhangmotor voorzien, die in allerijl aanhielden op het eiland Pomona, het grootste van de Orkney-Eilanden.

De vluchtende sloep bevond zich op dat ogenblik ongeveer op de hoogte van het eilandje Framsey, hetwelk halverwege de toegang afsluit tot een diepe, brede baai, die wel vijftig mijlen ver in het eiland Pomona doordringt.

Zelfs zonder kijker was het duidelijk te zien, dat de opvarenden uit alle macht beproefden, heelhuids de ingang van die baai te bereiken, in de hoop, dat zij zich daar in veiligheid zouden kunnen brengen, daar de talrijke, zeer kleine eilandjes, hun dekking konden bieden, terwijl het hun ook mogelijk zou zijn, op de rechter- of de linkeroever aan land te gaan.

— Wat is dat daarboven voor een lawaai? vroeg Raffles, juist op het ogenblik dat Max, de Duitser voor het eerst de ogen opsloeg.

— O, niets anders, dan dat onze dierbare Marine zich met de zaak bemoeit, antwoordde Brand laconiek. Ik zie twee sloepen, die geroeid worden en het trachten op te nemen tegen dezelfde twee jollen, die wij vanochtend al gezien hebben, en die van een aanhangmotor voorzien blijken te zijn.

— Wel, dan zullen zij het ook wel winnen, klonk de stem van Raffles van beneden.

En dadelijk daarop het zwakke geluid van Max, de Duitser, die fluisterde:

— Het is Tom Dawes.

— Wie is Tom Dawes? vroeg Brand verwonderd.

— De kroegbaas. Ik heb hem herkend;

hij moet hebben afgeluisterd wat ik besprak, over deze zaak, met twee mannen... en nu schijnen er nog veel meer te zijn, naar ik zie. Voor de duivel, hoe zijt gij er achter gekomen, en wie zijn jullie?

— Wij zijn de twee mannen in kwestie, Max, antwoordde Raffles bedaard. Ik weet wel dat wij er nu heel anders uitzien, maar het is toch de waarheid. En wij kunnen je overtuigen ook, luister maar.

In korte woorden vertelde Raffles hem wat er tussen hen was voorgevallen, zodat zelfs de ongelovigste niet langer kon twifelen. Er kwam een uitdrukking van bijna bijgelovige schrik op het gelaat van de Duitser, toen hij stamelde:

— Gij wilt dus zeggen, dat gij die twee stokers, die twee zeelieden zijt?

— Herken je dan je grote vriend niet? liet nu de goedge stem van Henderson zich horen, en je was nogal zo op mijn diensten gesteld?

— Kom aan, Max, het dient tot niets, om je langer in onzekerheid te laten; je hebt te doen met John Raffles, klonk nu op ernstige toon de stem van de avonturier, en bij het horen van die naam, was het alsof Max in elkaar schrompelde en wel in de bodem van de duikboot had willen kruipen.

Intussen had Brand daarboven zich van een kijker voorzien en na een ogenblik riep hij naar beneden:

— Zij zijn nu bijna aan de monding van de baai, en over vijf minuten kunnen zij in veiligheid zijn met hun aanhangmotoren.

— Dat hoop ik, zei Raffles droogjes.

— Wat zeg je daar? Je hoopt het? riep Brand verschrikt uit.

— Ik hoop het, herhaalde Raffles droogjes. Want ik kan niet inzien hoe ik de scheepskas aan de heren met de gouden petten zou moeten ontfutselen als die ze eenmaal weer in handen krijgen. Die sloepen moeten natuurlijk bij een schip horen, Charly; kun je niets zien?

De jongeman liet even zijn kijker over de oppervlakte van de zee dwalen, en antwoordde na een paar seconden opgewonden:

— Achter de klippen van het eiland Roy zie ik een paar schoorsteenpijpen opsteken, waarschijnlijk van een torpedojager, en meer naar het westen komen de lichterscheperen aanzetten, die behulpzaam zijn bij het lichten van de « Hindenburg ».

— Valt er op het land zelf niets te zien? Wat doet men op Pomona?

Brand tuurde scherp door zijn kijker, maar antwoordde na enige ogenblikken:

— Ik kan niets bijzonders zien. St-Mary ligt te ver oostwaarts, dan dat ik het van hier zelfs met de kijker zou kunnen waarnemen. En op deze plek bevinden zich volstrekt geen steden. Zelfs geen kleine vissersdorpen.

— En hoe staan de zaken nu?

— Wel, de sloepen van mijnheer Dawes zijn nu al tussen de beide oevers van de baai in, ze schieten nog altijd van jewelste en het is duidelijk, dat zij iedere seconde winnen op de sloepen met matrozen bemand, al roeien de kerels ook als razenden. Maar als mijn kijker mij niet bedriegt, dan zijn er toch al een paar van Dawes helpers door kogels getroffen.

— En kunt u iets van mijn vrienden zien, van hun jol, mijnheer? liet nu de schorre stem van Max, de Duitser zich horen.

Het duurde enige tijd voor Brand op zachte toon antwoordde:

— Ik zie een jol, omgekeerd op de golven drijven, met de kiel naar boven...

Met moeite wrong zich een kreet van woede en haat los uit de keel van Max, toen hij riep:

— Dan zijn zij allemaal dood, Daar zal Dawes voor boeten. Hij heeft mij ook willen vermoorden.

— Misschien hebben zij wel kans gezien om naar land te zwemmen, meende Raffles op ernstige toon. Charles, kom omlaag en sluit het luik; wij gaan hen onmiddellijk achterna. Wij moeten zien waar de kerels blijven.

Brand wierp nog een laatste blik op de zee, en riep uit:

— De torpedojager heeft zijn ankers gelicht, de schoorstenen braken dikke rookwolken uit, en de boot vaart nu

full-speed op haar beurt in de richting van de baai, maar zij is zeker wel drie mijlen van de vluchtende sloep verwijderd.

— Dan zullen zij binnen tien minuten toch dicht genoeg bij zijn om te vuren, zei Raffles kortaf. Dawes en zijn mannen zullen zich dus haasten aan land te gaan, en wij zullen dus eveneens met spoed moeten optreden. Gauw, jongens, wij gaan zakken, en eens wat roet in het eten gooien.

In een oogwenk waren de nodige maatregelen genomen en de boot stooft onder de golven door in de richting van de brede baai, die bij haar monding op zijn minst twee mijlen breed was, terwijl de periscoop boven het water uitstak.

Het was nog koud, maar zonnig weer, en het zicht was voortreffelijk, zodat alles wat zich daar op de zee afspeelde duidelijk viel waar te nemen.

Raffles, die het stuurwiel ter hand had genomen, keek van terzijde neer op Max die nog op de smalle rustbank lag, aan een der zijwanden van de boot aangebracht, en vroeg:

— Hoe is het nu met je, Max? Voel je je weer wat beter?

— Ik voel mij best, bromde Max. En ik zal mij nog beter voelen, als ik maar eenmaal de strot van die Dawes tussen mijn vingers heb.

— Je schijnt nogal wraakzuchtig te zijn, mannetje, zei Raffles met een glimlachje. Maar heb je wel eens gehoord, Max, van die zegswijze, waarin sprake is van twee honden, die om een been vechten?

— En dan is Raffles zeker de derde hond? vroeg Max, die Raffles een norske blik toewierp.

— Dat hoop ik, Max, dat hoop ik. Komaan, je bent geen vreemdeling in Londen en je moet wel eens over mijn middelen hebben horen spreken. Geloof je in ernst dat die kerel ons nog zal ontsnappen?

— Zou hij soms niet? riep Max grimmig uit. Daartoe behoeft hij immers alleen maar aan land te gaan?

— Dat zal hij zeker, maar ik zal de plek kennen, waar hij dat doet.

— Wat zal je dat baten? Denk je het soms te kunnen opnemen tegen hem en zijn acht kornuiten? Want zoveel zullen er toch zeker wel van de twaalf zijn overgebleven. Mijn mannen zullen zich zeker niet goedschiks hebben overgegeven, en er wel een paar een kopje kleiner hebben gemaakt.

Raffles keek de Duitser een ogenblik strak aan, en zei toen kalm:

— Wil je wel geloven, broer, dat als ik zou terugdeinzen voor acht mannen van die soort, dat ik dan maar beter zou doen, mijn beroep maar liever prijs te geven. Ik heb het nu eenmaal voorzien op dat kistje, en ik wil het hebben. Je moet weten dat ik een sterk ontwikkeld gevoel van eigenwaarde heb en mij slechts moeilijk heenzet over een teleurstelling.

— En wat gebeurt er met mij, als ik vragen mag? vroeg Max op sarcastische toon.

— Durf jij dat nog vragen, hondsvod? barstte Henderson uit, die juist iets in de buurt te verrichten had. Als mylord mij de eer zou aandoen, mij om raad te vragen, dan zou ik voorstellen, je onmiddellijk over boord te smijten.

— Dan zal ik je die eer toch maar liever onthouden, James, zei Raffles. Al was het maar omdat ik thans niet boven water kan komen.

— Maar wij hebben die schurk nog het leven gered, riep Henderson woedend uit. En wie weet hoe de kerel het ons beloont.

Raffles haalde de schouders op en hernam:

— Dat moet hij maar doen, James, zoals dat strookt met zijn inborst. Je zult toch zeker wel niet verlangen, dat iemand handelt tegen zijn karakter in?

— Heel goed, mylord. Dan zal ik, zodra de gelegenheid zich aanbiedt, handelen volgens mijn karakter.

De reus wierp Max een blik toe die weinig goeds voorspelde en voegde zich toen in het voorste gedeelte van de machinekamer bij Brand.

Intussen bleef Raffles steeds met het oog als het ware gekleefd aan het oculair van de periscoop en hij kon nu duidelijk waarnemen, hoe een torpedojager

van de grootste afmetingen de golven kliefde, zodat het boegwater hoog opspatte en een kilometer-lang sneeuwwit kielzog het spoor van het schip aanwees.

Raffles kende de Orkney eilanden te goed, om niet te voorzien, dat die torpedojager niet heel veel verder zou komen.

Want het tij was kerende en de ingang van de baai, waar de rovers een toevlucht hadden gezocht, was als het ware bezaaid met een groot aantal gevaarlijke, spitse klippen, die nu langzamerhand te zien kwamen, en de doortocht schenen te willen versperren.

Een schip van zulk een tonnenmaat zou zeer behoedzaam moeten manoeuvreren, om bij laag water door die kring van klippen te komen, maar de jollen met hun zeer geringe diepgang hadden van die klippen weinig te duchten.

Wat die kleine vaartuigen betreft, Raffles zag ze slechts nu en dan, want telkens gingen zij schuil achter een van de talloze kleine eilandjes, die zich in het begin van de baai uit het water verheffen.

Hij bemerkte echter duidelijk dat hij aanzienlijk op hen won en ook op de torpedojager, die hij binnen vijf minuten zou zijn gepasseerd.

Hij kon reeds duidelijk de manschappen heen en weer zien lopen, en zelfs kon hij de commandant op de brug onderscheiden.

Toen bemerkte hij hoe de bedieningsmanschappen zich gingen scharen om het snelvuurkanon op de voorplecht, dat een ogenblik rondraaide, op en neer neeg, en toen onbeweeglijk werd.

Een kort ogenblik daarna dreunde een schot, dat zelfs in de duikboot duidelijk vernomen kon worden.

De granaat plofte omstreeks drie zee-mijlen verder in het water van de baai, deed een fontein van wel dertig meter hoog opsputten, maar de vluchtende sloepen waren reeds buiten bereik.

Tot een tweede schot kwam het zelfs niet, want de commandant bemerkte wel dat hij voor het ogenblik tot de verlietzende partij behoorde, zolang het water daalde.

Hij durfde de baai niet invaren, en

moest het aanzien, hoe zijn eigen mannen in de sloepen, vermoed door het ingespannen werk, dat misschien reeds een paar uren duurde, voortdurend meer achterraakten en zeker binnen een kwartier de strijd op hun beurt zouden moeten opgeven.

Brand, die een ogenblik tevoren voor het tweede oculair van de periscoop had postgevat, vroeg na enkele seconden:

— Wat doet de commandant nu?

— Ik geloof dat hij last heeft gegeven de stoombarkas uit te zetten, maar daar komt hij wel wat laat mee, antwoordde Raffles. Het is ook mogelijk, dat het ding niet eerder onder stoom was te krijgen.

— Maar die barkas heeft een paar mitrailleurs aan boord, riep Brand.

— Dat is zo, amice, en dat was prachtig geweest, als het een half uur eerder was gebeurd. Ik ben bang dat het nu te laat is. Pomona is zeer schaars bebouwd, voornamelijk door vissers, het is heel bergachtig en men kan er zich heel gemakkelijk dagenlang verborgen houden, vooral wanneer men er de weg kent.

— Maar die sloepen zullen tenslotte toch gevonden worden, Edward, en vroeg of laat, na een klopjacht door veertig of vijftig matrozen zullen de dieven toch gevonden moeten worden.

— Tenminste, wanneer zij niet elders een flinke, grote motorboot gereed hebben liggen, merkte Raffles schouderophalend op.

Intussen zakte de stoombarkas, die gemakkelijk twintig manschappen kon bergen, aan haar stalen takels langzaam neer, tot zij de golven bereikt had.

Vlug als apen lieten er zich matrozen in neer, de takels werden losgemaakt, een stuurman greep de helmstok en een ogenblik later zette de barkas van de torpedojager af en zocht zich een weg temidden van de klippen naar de baai.

Er kon geen ogenblik aan getwijfeld worden of dit op het oog enigszins logge maar snelle stoombootje liep veel harder dan de sloepen met hun aanhangmotoren, maar het zou zeker te laat zijn.

De duikboot intussen was de torpedojager reeds voorbijgeschoten, die nu

bijna stil lag voor de kring van klippen, waarvan vele reeds boven het water uitstaken.

Omstreeks tien minuten daarna haalde Raffles ook de stoombarkas in, bijna tegelijk met de twee sloepen, waarin de vermoede matrozen reeds heel wat langzamer aan de riemen trokken, om een ogenblik daarna op te houden, toen de stoombarkas hen voorbijschoot.

Dit vaartuig was toen nog omstreeks anderhalve zeemijl verwijderd van de beide jollen met aanhangmotoren.

Hoge rotsen verhieven zich op verschillende plaatsen uit de branding, en het romantische van de omgeving trof Brand, die vol aandacht was blijven uitkijken.

Raffles hield thans zijn blik echter uitsluitend gevestigd op het oculair van de lenstube, teneinde de klippen te vermijden, die anders de boot noodlottig hadden kunnen worden.

Het water was op deze geringe diepte helder verlicht door de zonnestralen en het viel hem niet moeilijk een snelheid van twintig knopen te blijven handhaven.

Hij had nu nog maar alleen de sloepen met de vluchtelingen voor zich, die in alle haast bleven aanhouden op de kust en het volgende ogenblik als het ware werden opgezogen door een door rotsen bijna geheel ingesloten inham, met een ingang, zo smal, dat de boten er zelfs niet naast elkaar konden binnenvaren.

Het was duidelijk, dat de schelmen kennis moesten dragen van deze gunstige plek en van hieruit misschien hun gevaarlijke onderneming waren aangevangen.

In deze baai mondde een smal en klein rivierviertje uit, nauwelijks twee kilometer lang, hetwelk zijn bronnen had op de westelijke helling van de Ward Hill, een berg van 268 meter hoogte, en dat dus de naam van heuvel ten volle verdient.

Steden of dorpen vindt men hier niet. Het eerste plaatsje van enige betekenis is Stenness, dat wel dertig kilometer noordelijker ligt, aan dezelfde oever van de baai, waar de schelmen blijkbaar

voornemens waren, aan land te gaan.

Niet zonder moeite wist Raffles de duikboot door de nauwe ingang te sturen, terwijl nauwelijks 200 meters hen scheidden van de jollen, onmiddellijk had hij gezien, welke grote voordelen deze plek moest bieden aan de mannen van Dawes.

Inderdaad, een gewone sloep zou hen daar kunnen volgen, maar dat een stoombarkas hier binnen zou kunnen dringen, vooral bij een enigszins woelige zee, was al heel onwaarschijnlijk.

Maar zelfs al was dat wel het geval geweest, de plek was niettemin bij uitstek geschikt, om er zich tijdelijk schuil te houden, want overal waren smalle inhammen, omzoomd door rotsen, die een uitstekende, natuurlijke borstwering opleverden, vanwaar achter men de tegenstander zou kunnen bestoken. Bovendien was er dan nog het riviertje.

Hier waren de oevers beurtelings zandig en steil, het was gemakkelijk hier aan te leggen, en aanstonds rezen overal de steile, rotsachtige heuvels op, waartussen men zich kon verbergen.

Iemand die het land hier kende, bezat reeds daardoor een groot voordeel boven zijn tegenstanders.

Raffles had dit zelf in een oogwenk doorzien, en hij begreep wel, dat het louter toeval zou zijn, wanneer de achtervolgende matrozen juist deze baai zouden invaren, en niet een van de vorige, of de volgende, die er zich weinig of niets van onderscheidden.

Want de ingangen van al deze « fjorden » waren niet vlak, maar vormden ware rotspaarten, zodat het schier onmogelijk was, van een laag vaartuig, als een sloep of een barkas, te zien, wat zich daarachter bevond.

Een kort ogenblik dacht Raffles erover, die beide sloepen eenvoudig in de grond te varen, maar hij kwam ook aanstonds weer van dat voornemen terug.

Ten eerste stuitte het denkbeeld hem tegen de borst, de mannen van Dawes als ratten te doen verdrinken, voor zover ze niet konden zwemmen, ten tweede zou het ijzeren kistje natuurlijk dadelijk zinken, en het zou grote moeite kosten dat kleine voorwerp in het zand

van de baai terug te vinden en ten derde boden de jollen zelf reeds een moeilijk te bereiken doelwit op, want zij hadden aanstonds koers gezet naar een zandige oever.

De « Bruinvis » dreef, haar vaart uitlopend, op een meter onder de oppervlakte van de baai, ongeveer in het midden, en met grote spanning sloeg Brand de handelingen van de dieven gade.

Max was naast hem komen staan, voor het andere kijkglas en vroeg op onderdanige toon, maar blijkbaar trillend van opwinding:

— Mag ik ook eens kijken, mijnheer?

Brand maakte zwijgend een weinig plaats, zonder het oog van het kijkglas afgewend te houden.

De schavuiten hadden de beide sloepen nu op het strand laten lopen en sprongen aanstonds aan land. Een hunner droeg iets zwaars in beide handen voor zich uit.

Hij voelde hoe het lichaam van Max naast hem trilde, terwijl deze op schorre toon fluisterde, alsof men hem daarginds had kunnen horen:

— Dat is Tom Dawes, die kerel met het kistje. Herkent gij hem niet mijnheer?

Brand keek wat scherper toe, wenkte Henderson en zei:

— Herken jij die man daarginds, die daareven met het zware kistje door het water is gewaad en nu aan land stapt, James?

Nauwelijks had de reus zijn oog voor het oculair gebracht, of hij antwoordde:

— Dat is die kerel met zijn gemene tronie uit het drankhuis in het East End mijnheer Brand. Er valt niet aan te twifelen.

— Ik zei immers wel dat de schurk ons moet hebben beluisterd, siste Max, de Duitser, sidderend van woede. Maar hij zal het mij teruggeven, dat zweer ik.

Henderson keek hem met grote ogen aan, en vroeg spottend:

— Denk jij dan werkelijk, mijnheer de Duitser, dat je nog ooit een vinger naar dat kistje zult uitsteken? Man, gebruik toch je verstand en wees redelijk.

Denk je nu dat mylord, mijn meester, zich al die moeite heeft gegeven om jou mooi weer te laten spelen met dat geld? Wat ben je eigenlijk van plan er mee te doen?

— Leven. Mij vermaken, reizen, spelen, mij mooi kleden, en wijn, riep Max met fonkelende ogen. Waartoe heeft men geld anders nodig.

— Men heeft het soms nodig, mijnheer Max, om ellende te bestrijden, onrecht te herstellen, te helpen waar geld helpen kan, liet de ernstige stem van Raffles zich achter hem horen. En daarom zal mij dat geld toebehoren.

Max draaide zich zwijgend om, klemde de tanden opeen, balde de vuisten, en zei:

— Het is waar, ik ben in je macht en ik kan niets doen. Maar ik ben arm, ik had mij het leven anders voorgesteld. Weet, dat ik student geweest ben? Ik had ingenieur kunnen worden, als die vervloekte oorlog niet tussenbeide was gekomen? Misschien ben ik zwak geweest, anderen hadden misschien doorgezet, maar het is hard, op alles te hopen, en met één slag alles te verliezen.

Raffles keek hem een ogenblik diep

in de ogen, en antwoordde toen afgemeten:

— Luister, Max. Ik houd je voor een groot schavuit, voor erger nog, want je hebt ons willen doden om dat geld. En toch, ofschoon ik vrees dat ik er verkeerdt aan doe, ik wil je althans een kans geven. Wanneer mijn vrienden en ik erin slagen, dat kistje weer in handen te krijgen, dan zal ik je van de inhoud 3.000 pond sterling uitbetalen. Dat is in jouw omstandigheden een groot bedrag en een man, die werkelijk over wilskracht beschikt, die kan daar heel wat mee uitrusten.

Er gleed voor een ogenblik een minachtend lachje om de dunne lippen van de Duitser, dat hij echter gauw weer verborg, met neergeslagen ogen zeggende:

— Dat is heel grootmoedig van je, John Raffles en ik dank je voor de toezegging. Maar toch geef ik je de raad, de huid niet te verkopen voor de beer geschoten is.

— Dat is niet mijn gewoonte, zei Raffles koeltjes. Maar ik geloof toch te mogen zeggen, dat die schurken niet lang meer in het bezit van dat geldkistje zullen blijven.

HOOFDSTUK VII

DE GEESTVERSCHIJNING

Brand en Max de Duitser bleven nog enige tijd kijken door hun periscoop-oculair, terwijl Raffles de boot voorzichtig zoveel deed rijzen, dat, volgens het peilglas, het ronde luik ongeveer gelijk kwam met de oppervlakte van het water.

Het was nu op het midden van de dag, de zon scheen fel, en al was het koud, het weer was toch zo mooi, de lucht was zo helder, dat men ver voor zich uit kon zien en Raffles durfde, teneinde zijn aanwezigheid niet te verraden, niet verder boven water komen.

— Wat doen zij? vroeg hij kortaf,

tot Brand gewend.

— Zij zijn nu allen ontscheept, op drie mannen na. Vier zijn aan land, en nu...

Brand uitte een kreet, en vervolgde, met de ogen wijd open gesperd:

— O, die laffe schurken. Het is afgesproken werk. De vier die aan wal zijn hebben de drie anderen overvallen. Er ontstaat een gevecht, zij gaan elkaar met messen en dolken te lijf, maar de vier aan de wal hebben de overmacht, en de anderen zijn verrast.

— Kunnen wij niet tussenbeide ko-

men, mylord? schreeuwde Henderson, bleek van woede.

— Als de wolven elkaar onderling verscheuren, James, dan kunnen wij niets doen, antwoordde Raffles koeltjes. Bovendien is het daartoe reeds veel te laat.

— Ja, te laat, herhaalde Brand dof. De drie mannen zijn allen dood; zij liggen in de boot, bloedend uit hun wonden.

— Wat gebeurt er nu? vroeg Raffles, die zijn plaats aan de machine niet wilde verlaten.

Ditmaal gaf Max, de Duitser antwoord.

Zijn grijsgroene ogen hadden een woeste glans, toen hij op hese toon sprak:

— De vier, die nu nog leven, binden hen allen vast in de boot, onder de zitbanken, en nu hakt een hunner een gat in de bodem...

— Het water stroomt binnen, vervolgde Brand, die eveneens beefde van woede bij het zien van die laaghartige moord.

— Het overige kan ik zelf zien, onderbrak Raffles hem, terwijl hij zijn blikken vestigde op het oculair van de periscope.

Inderdaad, daar op omstreeks vijftig meters afstand, vrij goed zichtbaar in het klare water, zonk langzaam de boot omlaag, daalde, zacht schommelend, en kwam, waarschijnlijk doordat de moordenaars het vaartuigje met een krachtige duw ver van de oever hadden geschoven, omstreeks vijftien meter lager te rusten op de bodem van de baai.

Twee lijken rolden er uit...

Het was een ellendig gezicht, en de drie mannen huiverden.

— En dat alles om wat goud, zei Raffles met snijdende stem. Nu, Tom Dawes zal weten, wat hij zoëven heeft uitgericht. Laat de boot rijzen, Charles, en maak de geweren gereed, James, want wij gaan dat ontuig uitroeien.

Brand slaakte een kreet van vreugde op het horen van dat bevel, terwijl Henderson snel naar de spits toelopende salon liep, voor in de boot, een smalle, ondiepe kast opende en daaruit haastig drie geweren haalde, met enige doosjes

patronen.

De « Bruinvis » begon langzaam te rijzen, en Brand wilde reeds het ronde luik openen, toen Raffles uitriep:

— Het is te laat; zij trekken reeds het land in met hun buit.

— Hebben zij geweren?

— Ja, ieder heeft een karabijn bij zich.

— Zullen wij hen dan niet nagaan?

— Natuurlijk, zodra wij een plek hebben gevonden, waar wij zonder gevaar voor onze boot kunnen aanleggen.

— Maar bestaat er geen gevaar, dat de marinesloepen zullen komen opdagen?

— Dan hadden zij hier reeds moeten zijn, Charles.

— Maar zij kunnen hier terugkomen.

— Wij zullen zorgen dat onze duikboot onmogelijk te vinden is.

— Ik hoop dat ik eigenhandig die ellendeling van een Dawes zal kunnen wurgen, zei Max, terwijl zijn gelaat vertrok van woede.

Raffles wierp hem een koele blik toe, en zei:

— Je vergeet nog steeds dat je in onze macht bent, Herr Max. Je zult doen en laten wat ik wens. En voorlopig zul je hier blijven, terwijl wij die kerels gaan achtervolgen.

— Alléén, in deze boot? riep de Duitser uit, terwijl een angstige uitdrukking in zijn ogen kwam.

— O neen, dat niet. Ik zou mijn boot niet graag achterlaten met jou alleen aan boord. Je zoudt kunnen ontvluchten en het schip vol water kunnen laten lopen, of iets dergelijks. Je zult mee aan land gaan, maar aan onze expeditie zul je geen deel nemen.

De armen van de Duitser vielen slap langs het lichaam, en zijn stem trilde, toen hij zei:

— Ik zou alles kunnen verdragen, maar dat gij mij mijn wraak onsteelt, dat is meer dan ik dulden kan.

Hij deed een tijgersprong vooruit, en voor iemand het had kunnen beletten, had hij de greep gevat van het brede mes, dat Henderson in de gordel droeg en stak het zich in de zijde.

Sneller dan de gedachte greep Brand zijn arm, maar hij kon toch niet ver-

hinderen dat het lemmet een paar centimeters tussen de ribben binnendrong. Henderson ontwong de man zonder moeite het vlijmscherpe mes, en Raffles zei slechts koeltjes:

— Hij bloedt sterk; hij zal ons nu wel niet meer lastig vallen. Verbind hem en vlug Charles, hij is flauwgevallen.

Brand onderzocht de wonde, zag dat deze niet erg diep was en alleen veel bloedverlies veroorzaakte, zonder dat er vitale delen geraakt waren, verbond ze zorgvuldig, terwijl in die tijd Raffles naar een goede plek zocht, om de duikboot te verbergen.

Eindelijk meende hij iets gevonden te hebben, dat van pas kwam.

Het was een smalle kreek, waaroverheen aan alle kanten de dichtbebladerde takken hingen van een soort treurwilg. De struiken er om heen waren bijna ondoordringbaar en zo dicht hingen de takken op het water, dat de boot slechts ongeveer een halve voet daarboven uit kon rijzen.

Met grote behoedzaamheid voer Raffles dit natuurlijke prieel binnen, en toen nu tenslotte het luik geopend werd, bleek de boot van voor- tot achterzijde als het ware gesmoord te worden in het gewirwar van takken en bladeren.

Het viel zelfs moeilijk, zich een weg naar buiten te banen, en nog moeilijker was het, de gewonde, die zeer bleek was en zich haast niet kon bewegen, naar buiten te brengen, en tenslotte neer te leggen op het strand.

Daartoe was het nodig geweest, dat Brand en Henderson tot ver over de knieën door het water moesten waden, terwijl Raffles zo goed als het ging de takken terzijde duwde, teneinde een doortocht te banen.

Toen zij daar nu stonden, met hun geweren in de hand, wat levensmiddelen in hun knapzak en de zakken vol patronen, toen konden zij zelf de plek niet meer zien, waar zij wisten, dat de « Bruinvis » nu lag.

Geen enkel teken van leven deed zich horen of zien.

Slechts een sloep lag verlaten op het strand en naar het scheen waren de vier moordenaars volstrekt niet van zins,

daarheen opnieuw terug te keren.

De sloep lag schuin op het strand, en er bleek zich niets anders meer in te bevinden dan een leeggeschoten revolver, de schede van een mes, een eind touw en een peillood.

Raffles dacht even na, beklom toen vlug de dichtstbijzijnde rots, hief voorzichtig het hoofd boven de rand, staarde naar de zee, en zei na enige ogenblikken:

— De stoombarkas vaart nu heel langzaam verder en is deze kreek reeds lang voorbij. Van de boten met de matrozen kan ik echter volstrekt niets meer ontdekken. Waarschijnlijk zijn zij alweer naar de torpedojager teruggekeerd, waarvan ik de twee schoorsteenpijpen in de verte boven de rotsen van de kust kan zien uitsteken. Het is duidelijk dat de kapitein zich niet in deze baai heeft durven wagen.

— En die vier kerels, valt er van hen niets te ontdekken? vroeg Brand vol spanning.

Raffles draaide zich wat om, tuurde ingespannen in de verte, haalde toen zijn kijker te voorschijn, bracht hem voor het oog, en zei eindelijk:

— Het is mij alsof ik heel in de verte het gebladerte zie bewegen van een bosje dunne boompjes. Misschien zijn zij daar.

— Maar wat kan hun doel zijn? vroeg Brand.

— Ik denk dat zij zich naar het havenplaatsje Stenness zullen begeven, waar zij wellicht een motorboot hebben.

— Dat moet wel, daar zij anders toch de voor hen kostbare sloep niet zo moedwillig in de steek zouden hebben gelaten op gevaar af, dat de matrozen haar toch wel zouden kunnen ontdekken.

— Heeft deze grote inham nog een andere uitgang naar zee, behalve die, waardoor wij zijn binnengedrongen?

— Ja, nog twee. Rivieren, waarvan de een in het noorden, de ander in het westen in de zee uitmondt.

— Maar wat die kerels doen is zeer onvoorzichtig, mylord, riep Henderson uit. De Orkney Eilanden zijn toch geen eilanden van kannibalen. Er moet hier toch een telefoon, een telegraaf bestaan.

— Natuurlijk, James, antwoordde Raffles glimlachend. Maar denk niet dat die zeer verspreid zijn. De grootste havenplaatsen staan misschien wel met elkander in verbinding, maar in kleine vissersdorpjes kan men heel zeker niet telefoneren of telegraferen. En als zij een snelle boot hebben, dan moet het voor hen niet zo moeilijk zijn, te ontdekken in dit doolhof van honderden grote en kleine eilandjes, kreken, kanalen en smalle zeearmen. Maar nu hebben wij genoeg gepraat. Leg die man in dat rotsbol daar, buiten de wind en buiten de zon, schuif hem wat bladeren onder het hoofd, en laat hem rustig slapen.

— Zouden wij hem niet binden, mylord? stelde Henderson voor.

— Dat lijkt mij volkomen overbodig, meende Raffles. Hij is veel te slap om zich behoorlijk te kunnen bewegen, want hij heeft heel wat bloed verloren. Laten wij ons haasten; de Februaridagen zijn kort, en het is al twee uur. Onder het lopen kunnen wij wel wat eten, brood en vruchten. In de eerste plaats moeten wij thans het spoor van de dieven terug zien te vinden.

Reeds was Max, die doodsbleek was, en wiens ogen gesloten waren, voorzichtig neergelegd op de bodem van een kleine holte in een der rotsen, en haastig werden wat dorre bladeren op een hoop onder zijn hoofd geschoven.

Raffles wierp nog een blik op de man, en zei :

— Als alles goed gegaan is, zullen wij terugkeren om hem af te halen. Hij is een schavuit, maar hij is een mens. Vooruit mannen.

Het drietal verliet nu snel de plek van de landing, en Raffles had al heel gauw de indrukken teruggevonden van verscheidene voetstappen, die duidelijk stonden afgedrukt in het natte zand.

Verderop viel het volgen van het spoor moeilijker, want het zand ging over in een bemoste bodem, maar toch konden ook hierop de voetsporen, zij het langzaam, gevolgd worden.

Ongeveer een half uur later, nadat de mannen zwijgend voort waren gegaan, etend van hun brood en gedroogde

vruchten, stond Raffles stil en zei :

— Dit moet het bosje zijn, waarvan ik de bladeren zo wild zag bewegen. Kijk maar, hier zijn de takken door een ongeduldig man met geweld afgeslagen.

— En hier zie ik duidelijk voetstappen, riep Brand opgewonden. Zij zijn hier stellig langs gekomen. Zouden wij hen nog voor het vallen van de avond kunnen inhalen, Edward?

— Ik vrees van niet, amice, antwoordde Raffles hoofdschuddend. De duisternis hier in het noorden valt nog iets vroeger dan bij ons in Londen en wij zijn in het begin van Februari. De weg naar Stenness is niet gebaand, zoals je zelf wel kunt zien. En van hier zeker nog wel 20 kilometers.

— Laten wij verder gaan, hoe dan ook.

En weer begon de zwijgende achtervolging, terwijl zij nu en dan stilstonden, teneinde zich te vergewissen dat zij het spoor nog altijd volgden.

Dat ging goed, totdat de toenemende duisternis een paar uren later als het ware plotseling een scherm liet vallen, dat de achtervolgden scheidde van de achtervolgers.

Men kon nauwelijks de bodem nog onderscheiden, zelfs op de open plekken, en dus nog veel minder voetsporen.

Raffles maakte een kort gebaar van ongeduld, en zei toen :

— Er kan geen ogenblik aan getwijfeld worden, of zij moeten onderweg zijn geweest naar Stenness. Een andere geschikte plaats is er niet, honderden kilometers in het rond, althans geen plaats waar men een boot kan onderbrengen. En daar men deze eilanden nu eenmaal niet anders kan bereiken of verlaten dan per boot...

— Kunnen zij het misschien niet per vliegmaschine hebben gedaan, mylord? opperde Henderson. Daarvan hoor je tegenwoordig wel meer.

— Maar niet het soort lui zoals die Dawes, James, merkte Raffles op. Vergeet ook niet, dat hij pas drie dagen kennis droeg van het plan. Neen, het is een boot, en het is Stenness, dat kan bijna niet anders. Waarom zouden zij anders deze richting hebben gevolgd?

— Dan naar Stenness, riep Brand op besliste toon. Ik zou het denkbeeld ondraaglijk vinden, als zij ons ontsnapten.

— Stel je gerust, Charles, de schurken zullen ons niet ontsnappen, riep Raffles op levendige toon. Mislukt alles, vinden wij hen niet in dat stadje, dan is het nog wel tijd om naar Kirkwall te seinen, de voornaamste havenplaats van Pomona. Dan kunnen overal politiebotten worden opgeroepen, en dan zouden zij knap zijn, als zij ontsnapten. Weliswaar zou ik er het geld bij inschieten, maar de moordenaars zouden hun gerechte straf niet ontgaan.

Weer werd de tocht voortgezet, zich niet bekommerend om de voetsporen die toch onzichtbaar waren. Nu en dan konden zij over een paar kilometers een gebaand pad volgen, maar Raffles zeggende toch de omstandigheid, dat hij op deze zelfde plek, nauwelijks een jaar geleden een paar weken met een zijner clubvrienden gejaagd had op watersnip en patrijs. Die kennis van het terrein kwam hem nu te stade in een steeds toenemende duisternis, die binnen een half uur volkomen moest zijn.

Voor zij er eigenlijk goed en welop verdacht waren, vertoonde zich eensklaps het vissersdorpje aan hun ogen, met zijn paar lichtjes, zijn witte huisjes, aangevlid tegen de helling van een hoge heuvel en in de verte het geruis van de golven tegen de houten steigers, waaraan de vissersboten gemeerd waren.

Van Dawes en zijn mannen was echter niets te zien.

Bij de ingang van het dorp ontmoetten zij een oude visser, een van die lieden, die niets anders meer kunnen doen dan rondom het haventje zwalken en over een brugleuning hangen, met een eindje pijp in de mond. Raffles vroeg, het oude ventje een geldstuk in de hand duwend:

— Vriend, ik geloof dat wij verdwaald zijn, en je kunt ons helpen met ons de weg te wijzen. Wij moeten naar ons jacht toe, de « Zeemeeuw »; het ligt vlak naast een groot motorjacht...

De oude varengast schudde zijn grijze kop, dacht een ogenblik ingespannen na, en zei toen met zijn schorre rumstem:

— Een motorboot? Dat zal wel een vergissing zijn, heerschap. Er is hier zeker in geen twee weken een motorboot geweest. En dat was de « Noordster ». En ik kan het weten, dat verzeke ik u, want ik ben iedere dag bij de haven, en er komt hier geen notedop binnendrijven, of de ouwe Jim White heeft het in de peiling. Maar wacht er eens even, een motorboot is er wel, eergister aangekomen, maar die ligt niet in de haven, maar zowat een halve zeemijl verder naar het zuiden. Waarvoor dat is, weet ik niet, of het moest zijn om het beetje havengeld te sparen. Het is een schuit van dertig ton, grijs geschilderd, maar als u het mij vraagt, hou ik niet van die nieuwerwetse prullen. Geef mij maar een flinke schoener, met een lapje zeil er bij, en achterin een vaatje rum voor de dorst.

— Wel zeker, nu herinner ik het mij heel goed, zei Raffles, en een tweede geldstukje volgde het eerste. De « Zeehond » is het niet?

— Niks « Zeehond ». « Jane » heet het ding. Maar laat ik u zeggen, dat ik het niet voorzien heb op die schuit. Dat ding lijkt op een dranksmokkelaar, of een opiumjager, zoals mijn neus op een tomaat. Moet u daar soms zijn?

— Daar niet, maar er naast, antwoordde Raffles lachend. En hier heb je nog een shilling voor je kostbare inlichtingen, Jim. Goede avond, en drink een glas ale op onze gezondheid.

— Dan zal ik, met het welnemen van uw edelheid, maar liever rum nemen, want daar gaat niets boven, zei de oude zeeman schor, met een tikje aan zijn pet.

Maar Raffles en de beide anderen spoedden zich zo snel zij konden verder.

Er kon niet aan getwijfeld worden: de beschrijving van de oude zeebonk klopte volkomen met een schip, zoals Raffles het zich had voorgesteld.

De tocht werd bezwaarlijk, want wat men een pad noemde, was smal en ongelijk.

Toen zij tenslotte weer beneden waren aangeland, hadden zij nog altijd geen spoor teruggevonden van Dawes en zijn drie kornuiten.

Wel zagen zij echter, omstreeks twee vademmen uit de kust, een vaartuig, een motorboot, want het schip had geen pijp die zacht op haar anker reed.

Maar juist op dat ogenblik werd het scherpe oor van Raffles getroffen door een bekend geluid: het was het schuren van een kleine sloep op het scherpe zand van de oever. Dadelijk daarop werd het gevolgd door het geluid van riemen, die op de roeibanen neervallen.

— Zij gaan aan boord; wij zijn te laat, fluisterde Brand opgewonden.

— Niet te laat, amice, zei Raffles levendig. Die boot vertrekt niet; integendeel, zij is juist aangekomen, natuurlijk om Dawes en zijn mannen af te halen. Die sloep moet hen naar de « Jane » brengen.

— Er naar toe, zonder een ogenblik te verliezen, want aanstonds zou het inderdaad te laat kunnen zijn.

Zonder nog een woord te spreken, snelden de drie mannen weg. Eindelijk zagen zij daar een sloep, half op het zand getrokken en waarin een drietal mannen gezeten was, die juist op dat ogenblik over boord stapten en het strand opliepen.

Een hunner ontstak een zaklantaarn, waarschijnlijk om de weg te wijzen aan Dawes en de zijnen. Toevallig viel de lichtstraal het eerst op Henderson, die juist van achter zijn rots te voorschijn was gekomen.

De man met de lamp wilde een kreet van schrik uiten, maar zover kwam het niet. Een geweldige vuistslag van de reus deed hem ter aarde storten.

De lantaarn doofde uit in de val.

Niet wetende wat er aan de hand was, kwamen zijn beide makers toesnellen en dat werd hun noodlottig, want Raffles en Brand kwamen op hun beurt te voorschijn.

Het was hoog tijd, want op een paar honderd meter afstand klonk een zwak fluitsein.

In een oogwenk hadden Raffles en de anderen de drie slappe lichamen achter een hoge rots gesleept en hun plaatsen in de boot ingenomen.

Al scheen de maan, het was op deze plek toch zo donker, dat men onmogelijk

de verwisseling direct had kunnen bemerken, vooral omdat de drie mannen de randen van hun hoeden zo diep mogelijk in hun ogen hadden getrokken.

Er verliepen nog een paar minuten, en toen klonk eensklaps een stem uit de duisternis die op schorre toon fluisterde:

— Help eens wat, luilakken. Hier zijn we met de duiten.

Brand slaakte een voortreffelijk nagebootste vreugdekreet, en greep toen het hengsel vast van de ijzeren kist.

Vier mannen scheepten zich zwijgend in, Henderson zette met een krachtige duw de boot af, de riemen plasten in het water, en zonder dat er nog een enkel woord gesproken werd, legde de sloep terzijde van de motorboot aan, aan boord waarvan zich slechts een enkele man bleek te bevinden, aan wie de bewaking was toevertrouwd.

Allen klommen aan boord, en de sloep werd op het achterdek gehesen.

Dawes had zich tot Raffles gewend, met het korte bevel:

— Help mij het ding naar de kajuit dragen. Pak het andere handvat beet. Ik denk wel...

Hij hield plotseling op en staarde naar Raffles met uit hun kassen pulende ogen.

Het maanlicht straalde vol op het geelaat van Raffles.

Met een schorre kreet van woede tastte Dawes naar zijn gordel, maar sneller dan het weerlicht had Raffles hem neergebeukt.

Terwijl hij viel, sprongen twee van de anderen toe en een derde kwam de smalle trap van de kajuit opstormen, maar Henderson had reeds een handspaan gegrepen en met dat geweldige wapen had hij twee der aanvallers spoedig buiten gevecht gesteld, terwijl Brand de man, die de trap kwam oplopen, over zijn voet deed struikelen, en hem vervolgens zijn revolver onder de neus duwde met de woorden:

— Ik zou het spelletje nu maar opgeven, amice. Het is voor jullie verloren.

Zo waren binnen een enkele minuut vier van de vijf bandieten buiten gevecht gesteld, terwijl de vijfde man zo

volkomen overbluft was, dat hij zelfs niet aan tegenstand dacht, maar zich gewillig liet binden.

* * *

Een half uur later had Raffles al deze mannen, stevig met dikke touwen gebonden, op veilige afstand van elkaar verdeeld over een der talloze eilanden, waaraan deze zeearm zo rijk is, en nadat de autoriteiten in Kirkwall gewaarschuwd waren. Lang voor het midder-

nachtelijk uur waren alle schurken gevangen genomen en weer een week later trad de wraakzuchtige Duitser Max als voornaamste getuige van de Kroon tegen Dawes en konsoorten op.

Maar wat het onderzoek naar het kistje met de scheepskas betrof, dat gaf de Admiraliteit maar op, van het ogenblik af, waarop vaststond, dat het in handen van de Grote Onbekende was gevallen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Vrouw in het Zwart

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 59.⁴⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN
SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Duivelscanyon door G. Richardson. — 2. Oog om Oog door Ross Woods. — 3. Vete in Montana. — 4. Als de Mesa roept, beide door Ch. H. Snow. — 5. Mijn Revolver is mijn wet. — 6. Zijn Schuld betaald. — 7. Steve Grant vecht voor zijn leven, alle drie door Will Ermine. — 8. De Blauwe vogelvrij verklaard. — 9. De Blauwe als spoorzoeker, beide door Luke Allan. — 10. Zijn Erfdeel, door Wm. Colt MacDonald. — 11. De Slag in Eagle Creek. — 12. Slechte Medicijn, beide door Colt Henderson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.640 pagina's.

Deze boeken kostten f 59.40, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 4 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266